

PERRY RHODAN

256

Clark Darlton

V ŘÍŠI STRÁŽCŮ CENTRA

Přeložil František Fabián

1.

Malé žluté slunce mělo oběžnici. Bitevní loď CREST III kroužila už druhý den těsně podél okraje žhnoucí hvězdy. Tady ji nemohl nikdo zaměřit.

O CRESTU III se dalo mluvit jako O nebeském tělese. Kulovitá loď měla v průměru dva a půl kilometru. Její ochranný energetický štít a těžká výzbroj z ní tvořily nenapadnutelnou pevnost. V jejích obrovských hangárech čekaly na použití pomocné čluny typu Korveta, což byl vylepšený Pulec. Těch bylo padesát, a stíhaček pro dva muže typu Moskyto tady bylo pět set. CREST III měla tři nově konstruované urychlovací konvertory a dolet milion dvě stě tisíc světelných let*. Perry Rhodan po ty dva dny nezhálel. Mrtvolý tři Tefrodů byly podrobeny důkladnému vyšetření ve speciálních laboratořích medicínského oddělení. Souhrnné výsledky by měly být co nevidět hotové.

Tefrodi!

Poprvé se s nimi setkali, když se snažili vniknout hlouběji do mlhoviny Andromeda. Kosmický inženýr Kalak Rhodana před nimi varoval, a snažil se ho odradit od celé výpravy. Tefrodi jsou podle něho nejbližší důvěrníci Mistrů ostrovů, těch tajemných bytostí, které ovládají celou mlhovinu. Tefrodi mají funkci strážců centra mlhoviny a každému brání v přístupu do zakázané středové zóny. Jejich hlídky patrolují už v tak zvané výstražné zóně, která sahá pět set světelných let před hranici zakázané zóny.

Setkání s nimi se Pozemšťané nemohli vyhnout. Přineslo jim to první velké překvapení.

Kosmické lodě Tefrodů byly kulovité, skoro stejné jako pozemské. A to ještě nebylo všechno.

Sami Tefrodi - byli to lidé! Nijak se nelišili od Pozemšťanů. Rhodan se vzdal dalšího postupu do zakázané zóny, aby napřed přišel na kloub tajemství Tefrodů. To nemohla být náhoda, že dvě rasy, vzdálené od sebe jeden a půl milionu světelných let, prošly stejným vývojem. V tom bylo nějaké tajemství, a bude ještě větší, jestli se potvrdí Rhodanova domněnka, že Tefrodi jsou vlastně Mistři ostrovů.

V tom se ale s Kalakem neshodli. „Naprosto se mýlíte, Perry Rhodane,“ usmíval se kosmický inženýr, když spolu po obědě seděli v důstojnické jídelně. „Tefrodi Mistrům jenom slouží; nic víc a nic méně. Už jsem vám to přece říkal.“

Kalak by to měl vědět. Patřil k rase, která brázдила mlhovinu Andromeda na plošinách s opravárenskými dílnami a nabízela svoje služby kosmonautům. Mistři ostrovů tuto rasu zničili, když se jim zdála být nebezpečná. Kalak vyvázl, a Rhodan ho probudil ze spánku, který trval osm set let.

Atlan se přidal.

„Já si to myslím také, Kalaku;

Bylo by to jinak příliš jednoduché. K čemu by pak bylo zakázané pásmo v centru? Tam musí být něco, o čem nesmí nikdo vědět. Třeba domov Mistrů.“

Také Haluťan Icho Tolot s tím souhlasil, ale mlčel. Zaměstnávala ho jiná záhada. Dva ze tří

mrtvých Tefrodů spadali na jeho účet. Sotva ho spatřili, přišli o rozum. Začali zoufale křičet a spáchali sebevraždu, aby se na něj nemuseli dívat. Proč to udělali?

Icho Tolot byl tři metry vysoký, udatný bojovník a geniální vědec. Nebyl však obluda, z které by šla hrůza. Tefrodi jednali nelogicky. Přitom byli známí svým logickým myšlením.

„Jestli se chceme něco dozvědět, máme jedinou možnost," řekl Rhodan. „Kalaku, znáte polohu hlavní planety Tefrodů? Jak se jmenuje? A bude obtížné tam přistát?"

Kalak se na Rhodana polekaně podíval a zavrtěl hlavou.

„To je neuvěřitelné, Rhodane. Začínám chápat, jak jste se dostali ze své domovské galaxie přes tu obrovskou prázdnotu beze hvězd až sem. Vy jste schopní překvapit Tefrody a přistát přímo na Tefrodů."

„Takže Tefrod to je. Víte o té planetě něco bližšího?"

„Skoro všechno, Rhodane. Mám dobrou paměť. Ale rovnou vám říkám, že nemá smysl pokoušet se přistát na Tefrodů bez povolení ústřední vlády Tefrodů. A povolení nikdy nedostanete."

„Je Tefrod odtud daleko?"

Kalak si vzdychl.

„Vidím, že není k ničemu snažit se vám to rozmluvit. Vy si prosadíte svou. Povím vám všechno, co o Tefrodů vím. Ale mě do toho laskavě nezatahujte. Já nechci letět na Tefrod."

„To od vás taky nikdo nežádá. Už jednou jsme narazili na planetu, na kterou byl cizím přístup zakázán. Bylo to v mlhovině Andro-Alfa. Zmocnili jsme se obchodní lodí, a v ní jsme nepozorovaně přistáli. Tady to uděláme také tak."

„Nemáte tušení, jak přísné jsou kontroly. Ale to si ještě řekneme. Teď přinesu mapy, a zjistím si naši současnou polohu."

Kalak vstal a vyšel z jídelny.

Atlan se za ním díval.

„Buďme rádi, že ho máme. Bez něj bychom se těžko obešli."

„No, řekněme o něco hůř," přisvědčil Rhodan. „Rozhodně jsme se od něj dozvěděli o Tefrodech, že jejich zakázané pásmo má průměr dvacet tisíc světelných let. Má tvar koule, a výstražná zóna ji obklopuje jako skořápka. Ta je silná pět set světelných let. Tefrodi osídlili dvacet tisíc slunečních soustav s třiceti pěti tisíci planetami. Skoro ve všech případech tam mají základny, které hlídají zakázané pásmo. Je to mocné impérium, o kterém si těžko uděláme jasnou představu."

. Otevřely se dveře a do jídelny vešel šéf sboru mutantů John Marshall. V náručí nesl myšoba Guckyho, který měl pořád ještě obvaz na hlavě. Když čtyři zajatí Tefrodi uprchlí z ošetřovny, omráčili Guckyho ranou do hlavy. Úder provedli zcela neobvyklou zbraní: nemocničním nočníkem.

Od té chvíle trpěl- Gucky nočníkovým syndromem.

„Doneslo se nám, že tady hodujete," řekl John Marshall a posadil se. Guckyho držel na klíně.

„Přišly už z laboratoře výsledky vyšetření?"

„Bohužel ještě ne." Rhodan se podíval na hodinky. „Měly by tu ale být každou chvíli." Zadíval se na Guckyho.

„Už je to lepší?"

„Já už ten pitomý obvaz nepotřebuju," zapískal myšob vztekle. „Boule je dávno pryč."

„Napříště by Se měly vyrábět gumové nočníky," navrhl mutant André Noir, hypnotizér. „Pak by se něco takového nemohlo přihodit."

Gucky se na něj nenávistně podíval, ale mlčel.

Vrátil se Kalak. Pod paží nesl hvězdné mapy kosmických inženýrů, které zobrazovaly celou mlhovinu Andromeda - kromě zakázané zóny.

„Tady to máme, řekl a posadil se* vedle Rhodana. Mapy rozvinul na stole. „Teď jsme zde, u té

osamělé hvězdy. Hlavní planeta Tefrodů, zvaná Tefrod, je od nás vzdálená je-jedenáct tisíc dvě stě tři světelné roky.;

i Je to třetí planeta ze sedmi, které obíhají normální žluté slunce Tefa."

„Co o Tefrodů víte?"

Zabzučel vizifon. Rhodan vstal : a stiskl tlačítko. Na malé obrazovce V se objevila tvář. Byl to hubený plešatý muž a rozhodně se netvářil vesele. Ale to nic neznamenal. Šéflékař doktor Ralf Artur vždycky vypadal mrzutě.

„Máte výsledky?" zeptal se rychle Rhodan.

Doktor Artur přikývl.

„Radši přijďte do laboratoře. Máme pro vás překvapení. Bude lepší, když se přesvědčíte sám."

„Budeme-'u vás za deset minut," slíbil Rhodan a vypnul přístroj. Rozhlédl se po přátelích.

„Vypadá to, že

se přece našly rozdíly mezi námi a Tefrody, co říkáte?"

* A. V

Cestou k laboratoři Kalak uvažoval:

„Řekl bych, že humanoidní forma těla je ideální pro inteligentního tvora. Proto mě nepřekvapuje, že se Tefrodi podobají lidem. Bylo by ovšem pozoruhodné, kdyby se shodovaly i vnitřní orgány."

„Ty jsme neměli možnost vyšetřit, dokud Tefrodi žili. Pak utekli z ošetrovny. Jeden ukradl Moskyta a v něm zahynul venku v prostoru. Tři zemřeli v lodi, proto jsme měli možnost je pitvat." Rhodan zamířil k nejbližšímu výtahu. „Zdá se, že výsledek bude zajímavý."

„Ještě k té ideální formě," řekl Icho Tolot a zašklebil se. „Podívejte se na mě. Připadám vám humanoidní?"

Kalak se zadíval na obra se čtyřmi pažemi.

„Myslím, že ano. Odchytky nehrají velkou roli. Vy jste humanoidní, i když nevypadáte jako člověk."

Došli ke zvukotěsným dveřím ošetrovny. Za nimi byl svět sám pro sebe. Nebyly tu cítit ani vibrace lodi při plném výkonu motorů. Zařízení laboratoře odpovídalo posledním vědeckým poznatkům. Bylo technicky možné provést zde jakoukoliv operaci.

Doktor Artur uvítal své hosty a zavedl je do své kanceláře.

„Prosím, posaďte se, pánové. Podusím se vám sdělit výsledky pitvy zjednodušeně, abyste tomu porozuměli. Řeknu rovnou, že se vnitřní orgány zcela shodují s útroby člověka. Jinak je tomu u mozku. Zejména mezimozek, který zodpovídá za vegetativní nervový systém, je odlišný. Je vyvinutější a výkonnější .než u lidí. Zvláštností je takzvaný čichový mozek. U lidí je zakrnělý, a na Zemi se s ním setkáváme už jen mezi primitivními národy a zejména u loveckých psů. Tefrodi mohou jít po stopě stejně jako pes. Třetí významný rozdíl jsme našli u malého mozečku. Ten, jak víte, má za úkol udržovat u člověka rovnováhu. Koordinuje reflexy kůže a svalů a předává je do mozku. U Tefrodů je mozeček dvakrát větší než u lidí a také výkonnější."

" Doktor Artur se odmlčel a pozoroval své posluchače. Rhodan se zeptal:

„To je vše?"

Koutky úst se doktorovi zaškubaly.

„To ještě není vše. V tefrodském malém mozečku jsme našli žlázu velikosti hrášku, která se u lidí nevyskytuje. Má zvláštní funkci, dala by se nejspíš přirovnat k 5D zářiči. Určitá pozorování nás dovedla k závěru, že je to zakrnělý orgán nadpřirozených vlastností. Nazvali jsme jej proto paražláza."

„Jinak žádné rozdíly?" Rhodan to evidentně vůbec nepřekvapilo.

„Žádné, pane." Doktor Artur se snažil nedat najevo zklamání. „Když • nebereme v úvahu nepravdivosti zjištěné při pitvě mozku, které jsem vám právě popsal, mohlo by tu jít o mrtvolu tří Pozemšťanů."

„Díky, doktore. Hodně j stenám pomohl." **

„Opravdu?" Doktor Artur se zvedl. „To by mě těšilo, pane."

Venku na chodbě se Marshall zeptal;

„Připadá vám ta žláza důležitá?"

Rhodan chvíli mlčel a uvažoval. Pak řekl:

„Možná to je klíč k otázce, kdo Tefrodi jsou. Brzy se to dozvíme -jestli budeme mít štěstí."

* * *

Kapitán CRESTU III plukovník Cart Rudo seděl na velitelském můstku u řízení. Allan a Rhodan stáli za ním. Také Kalak si nedal ujít start lodi.

CREST III mohla vyvinout zrychlení sedm set kilometrů za vteřinu a nebyl pro ni tedy problém vymanit se z přitažlivosti malého slunce. Lod' se rychle vzdalovala a vnikala do neprozkoumaných prostor mlhoviny Andromeda.

„Víc než jedenáct tisíc světelných let," mumlal Rhodan. „Dlouhá cesta, zvlášť když vede strážnou oblastí. Musíme počítat s tím, že nás kdykoliv mohou zadržet Tefrodi. Snad je od útoku na nás odradí velikost naší lodi, ale spoléhat na to nemůžeme."

„Bylo by zlé už Jen to, kdyby zjistili, že tady jsme," připomněl vážně Kalak. „Dost riskantní je sám o sobě váš plán navštívit planetu Tefrod. Nezapomínejte, že ostraha bude tím hustší, čím blíže k Tefrodu budete. Řeknu vám pak ještě pár věcí, abyste nepadli do pasti, ale na to je-čas. Nebo chcete celou vzdálenost urazit v jednom kuse?"

„Až uletíme sedm tisíc světelných let, uděláme přestávku na oddych a poradíme se. Hodí se vám to?"

Kalak nahlédl do mapy hvězdné oblohy.

„To je vhodné po všech stránkách. Jak dlouho poletíme lineárním prostorem?"

„Deset hodin. Využijeme tu dobu pro odpočinek,"

„Půjdu se prospat," prohlásil Kalak a odešel z můstku. Atlan se za ním díval.

„Myslím, zeje na něj spolehnoutí," hodnotil střízlivě. '

„Jeho informace jsou pro nás životně důležité. Až dosud nezklamal.

„Bez něho bychom se tak daleko nedostali."

„To je pravda," přiznal Atlan. Podíval se na hodinky. „Půjdu si taky lehnout. Kdo ví, co nás ještě čeká."

„Mlhovina Andromeda není vhodné místo na procházky," zasmál se Rhodan.

* * *

Šéf navigace major Enrico Notami seděl před svými obrazovkami a zaznamenával různé energetické ozvy ze všech stran. Očekával, že jich bude přibývat, a zatím neviděl důvod povolávat velitele lodi.

„Co tomu říkáte?" zeptal se ho druhý důstojník major Seděnko, který měl službu.

„Dalo se to čekat. Nejbližší ozvy jsou pořád ještě několik světelných let daleko. V lineárním prostoru bychom je ani nezaznamenali. Přestávka už stejně brzy skončí."

„Poslední úsek k soustavě Tefa bude nebezpečný," odhadoval Seděnko.

„To bude řídit Rhodan."

„A vy si myslíte, že budu klidnější? Raději sedím tady, než abych odpočíval v kabině. No, moc se nám stát nemůže, i kdyby nás napadlo tisíc lodí."

„Zcela správně," řekl někdo za nimi. Rhodan nepozorovaně vstoupil

do centrály. Dobře se vyspal a byl svěží. „Co je nového?" „Čím dál víc ozev, pane," hlásil Notami. „Vypadá to, že jsme se dostali do pásma jejich kosmických letů."

„Je to tak, majore. Kalak na-to upozorňoval. Zřejmě se moc nezměnilo za těch osm set let, co tu nebyl."

„To je dobré nebo špatné?“ zeptal se Seděnko.

„Podle toho, majore. Vám teď končí služba?“

„Bohužel, pane.“

Rhodan se nahlas zasmál.

„Jen jděte. Kdyby nám hrozilo nebezpečí, zavoláme vás. Pošlete sem. plukovníka Ruda.“

Také ostatní důstojníci se vystřídali, jen Notami zůstal. Měl delší volno předtím. Kalak s ním chvíli mluvil, pak se vrátil k Rhodanovi, a Allanovi.

„Je tu čilý provoz, a čím blíž budeme k soustavě Teta, tím bude hustší. Měl bych vám předem něco říct. Tefrodi kontrolují třicet pět tisíc planet, ale jen padesát z nich uvolnili pro obchod.

Jinými slovy to znamená, že cizí lodě mají povoleno přistávat jen na padesáti planetách ovládaných Tefrody. Všechny ostatní jsou zakázané. Kdo se k nim přiblíží, je bez milosti zničen. Mezi zakázané planety patří samozřejmě i vládní planeta Tefrod.“

„Nejsou hloupí,“ uznal Rhodan. „A jakým způsobem obchodují?“

„K tomu jsou určeny zvláštní obchodní flotily. Přebírají zboží, které jiné rasy dovážejí na přístupné planety, a odvázejí je do zakázaných pásem. Tyhle dopravní lodě jsou ozbrojené a spolu se strážní flotilou tvoří hlavní bojovou moc Tefrodu.“

„Proč všechna ta opatření, když jsou Tefrodi jen strážci centra? Co ukrývají? Nejsou nakonec oni sami Mistři ostrovů?“

„Kdepak,“ nesouhlasil Kalak. „Nejsou nic jiného než hlídači. Jejich úkolem je nepustit nikoho na vlastní území Mistrů.“

„Ale jistého nic nevíte, Kalaku.“

„Nikdo nic neví o Mistrech ostrovů, Perry Rhodane.“

„Ozvy jsou teď blíž,“ upozornil j& major Notami.

„Musíme zpátky do lineárního prostoru,“ navrhl Allan. „Jen tam jsme bezpeční před zaměřením. Kromě toho jsme ještě příliš daleko od soustavy Teta.“

„To je pravda,“ souhlasil Kalak. „Kdybychom zajali nějakou loď v tomhle pásmu, rozhodně nebude mířit na Tefrod. Přinutit posádku, aby změnila cíl, by nám nebylo nic platné, protože nebude mít povolení nejvyššího obchodního úřadu. Při první kontrole by na nás přišli. Potřebujeme loď, která má namířeno na

Tefrod, nejlépe do hlavního přístavu Vircho.“

„Vircho?“

„To je sídelní město vlády. Za mých dob mělo padesát milionů obyvatel. Dneska jich bude určitě ještě víc. Když už se chcete pustit do toho bláznivého pokusu, tak si aspoň vyberte správné místo. A to je právě Vircho. Tam se sbíhají všechny nitky. Jestli se chcete něco dovědět, pak jedině tam. Já osobně si myslím, že na vás brzy přijdou a budete muset utéct, ale to je vaše věc. Nemůžu ovšem popřít, že určitou šanci máte.“

„Díky, Kalaku. To se uvidí.“

Rhodan poklepal Rudovi na rameno. „Takže do lineárního prostoru, a pak na vzdálenost deseti nebo dvaceti světelných let od Tefy. Kalak vám pomůže s navigací. Až se vrátíme do Einsteinova vesmíru, vy-hlaste pohotovost.“

„Ještě něco,“ připomněl Kalak. „Dal jsem připravit řeč Tefrodů na pásky pro učení v hypnóze. Zaznamenávali jsme rozhovory zajatců na ošetřovně. Je to jednoduchá řeč a dá se naučit. Jestli se chcete volně pohybovat na Tefrodů, měli byste umět tefrotsky.“

„Teď na to bude čas,“ přikývl Rhodan. „Ještě najdete nějakou hvězdu blízko Tefrodů, v jejímž stínu bychom se mohli schovat. Rozhodně nás nesmí zaměřit.“

Další hodiny byly věnovány vyučování. Gucky rozhodně odmítl učit se tefrotsky.

„Nač by mi to bylo? Až mě uvidí, nikdo z nich nebude čekat, že ho oslovím tefrotsky. Na první pohled jsem cizinec. To uznáte.“

„A hlavně jsi líný," řekl André Noir.

„Líný, líný!" Gucky se urazil. „Šetřím své síly, proto jsem se taky dožil vysokého věku. Kdyby lidé o polovinu méně mluvili, žili by dvakrát tak dlouho."

f „Hlavně z lenosti nezapomeň dýchat," radil mu velikán Tolot. „To bys dlouho nepřežil." ;L Gucky se na něj opovržlivě podíval a odťapkál z učebny.

Allan se zašklebil.

„On má pochopitelně pravdu," obhajoval my soba. „Nemá zapotřebí namáhat se s učením."

Icho Tolot šel ke dveřím.

„Kampak?" podivil se Rhodan.

Halut'an napřímil svou tři a půl měř tru vysokou postavu.

„No - copak já taky nevypadám pro Tefrody na první pohled jako ci-*zinec? Proč bych se tedy měl učit jejich řeč?"

A byl pryč.

Allan si vzdychl.

„To může být zábavné," poznamenal.

* **

Osmnáct světelných let od soustavy Tefa bylo obrovské rudé slunce, které nemělo žádné planety. To se stalo úkrytem pro CREST III. Plukovník Cart Rudo se přesvědčil, že kolem nejsou cizí lodě, a pak CREST III opatrně zavedl do gravitačního pole osamělé hvězdy.

Pod ochranou energetických štítů se mohla loď dostat tak blízko -k slunci, že vyšlehující plyny erupcí ji skoro halily. Sluneční kořena žhnula jako atomový výbuch v silném zpomalení. V její rudé záři bledly a mizely ostatní hvězdy. Bylo nemožné CREST III zaměřit, ovšem její zaměřovači přístroje také vypadly. Loď oslepla, a s ní i posádka.

Ted' musely nastoupit Korvety.

Byly to kulovité pomocné lodě o průměru šedesát metrů. Rhodan jednu vyslal, aby v okolí pátrala po nějaké obchodní lodi Tefrodů. Důležité bylo, aby Tefrodi letěli bez doprovodu. Jenom v tom případě bude možné je nepozorovaně zajmout.

Velitelem Korvety byl major Fiegweil Bond. Byl to dobrodruh jako jeho stejnojmenný předchůdce ze starých románů. Poslání ho těšilo, i když Rhodan mu kladl na srdce, aby na cizí loď neútočil. Nesměl se jí ani ukázat.

Major Bond řídil Korvetu sám, když vyletěla z hangáru do kosmického prostoru. Bylo to jako cesta do pekel. Půlku oblohy vyplňovala sluneční výheň. Rudé protuberance olizovaly zelený ochranný štít CRES-TU III. Na tři vteřiny štít pohasl, aby mohla Korveta proletět. Bond zároveň zapnul vlastní energetický štít Korvety. Pak si oddechl. Proběhlo to bez závad, ale při návratu bude muset manévry opakovat.

Rudá záře bledla, jak se Korveta vzdalovala od slunce. Objevily se znovu hvězdy a rudé slunce se stalo jen jednou z nich, i když první velikosti. Bond sáhl po mapách, které dostal od Kalaka.

Nejbližší trasa obchodních lodí byla vzdálena dva světelné měsíce. Tam bude číhat.

Poručík Hubert Streetl pozoroval obrazovky a odkašlal si.

„Zpropadená situace, pane. Docela sami s malým člunem v mlhovině Andromeda."

i „Ta mlhovina není větší než naše vlastní galaxie."

, Streetl zalapal po dechu. « „Copak Mléčná dráha není dost velká?"

Fiegweil Bond se po něm letmo podíval.

„Pro Pozemšťany ne," odpověděl.

Zaměřovačům se na obrazovkách začaly objevovat první ozvy. Byly vzdálené dva až šest světelných měsíců.

„Půjdeme blíž," rozhodl Bond.

Korveta přešla do lineárního prostoru a zhmotnila se v normálním vesmíru o půl hodiny později.

V její blízkosti byla jen jediná ozva, vzdálená ani ne jednu světelnou minutu. Cizí loď letěla nižší rychlostí než je rychlost světla. Možná dodržovala přestávku na oddych. Letěla sama a mířila k Tefrodu.

„To je ona," řekl Bond spokojeně a zvětšil obraz na obrazovce. „Tvar koule, co jiného? Tak osmdesát metrů v průměru, o něco větší než my. Bude si myslet, že jsme tefrodská loď."

Hubert Streetl přešel k vysílačce.

„Budu informovat CREST III."

„Udělejte to, poručíku. Ať hned přiletí, než nám ptáček ufmkne."

Poručík Hubert Streetl se spojil s CRESTEM III. Nebylo to jednoduché kvůli poruchám způsobeným slunečními výboji, ale nakonec se to podařilo. Na CRESTU III se ozval Rudo.

„Tak co?"

„Malá loď Tefrodu míří na Tefrod. Může nám zase zmizet do lineárního prostoru. Máme ji zadržet?"

„Jenom v nejvyšší nouzi. Jsme u vás za půl hodiny. Dejte pozor, aby se neobjevily další lodě. Nesmíme vzbudit podezření, jinak by bylo všechno nadarmo."

„Rozmím, pane. Čekáme."

Na obrazovkách se vznášela cizí kulovitá loď.

Bond poznamenal:

„Snad nás neuvidí."

* * *

CREST III se zhmotnila z lineárního prostoru ani ne světelnou vteřinu od obchodní lodi Tefrodu. Rychle ji dohonila, a než mohla překvapená posádka zareagovat, vyslal major Wiffert ochromující paprsky. Vzápětí byla bezmocná posádka vystavena, účinkům narkotického záření, které vynalezli Posbiové.

Obchodní kosmická loď zatím klidně pokračovala v letu po své trase, jako by se nic nedělo.

, Rhodan odstoupil od obrazovky a podíval se na Kalaka.

„Tak co, jste spokojený? Teď věříte, že můžeme zajmout kteroukoli loď Tefrodu bez jediného výstřelu?"

„Bezpochyby jste posádku zneškodnil bez boje," přiznal kosmický inženýr. „Pomohl vám ale moment překvapení. Až bude metoda známá, bude s tím konec."

„Pak vynalezneme nové metody, Kalaku. Tak, a teď se podíváme, co jsme to ulovili. Plukovníku, ať zavedou kořist do dílenského hangáru. Provedeme na ní nějaké úpravy. Až nalodíme i Korvetu, vrátíme se k rudému slunci."

Nakládání proběhlo rychle a bez nesnází. Tažné paprsky zachytily cizí loď a zavlekly ji do prostorného hangáru. Major Bond se se svou Korvetou zatím také vrátil do hangáru. CREST III zmizela v lineárním

prostoru a o půl hodiny později už zase kroužila kolem červeného slunce.

Mezitím už se v dílenském hangáru pracovalo. Technici pronikli do cizí lodi a vysílačkou hlásili, co tu našli.

„Všichni v bezvědomí, pane. Spinkají jako andílkové. Mají žluté uniformy. Zatím jsme napočítali šestnáct mužů. Víc jich tu zřejmě není."

„Vyneste je z lodi. Ujme se jich hypnotizér. Mutanti je také vyslechnou."

Zajatcům se věnoval André Noir. Jejich velitele nechal probrat se natolik, aby ho mohl vyslechnout. Pak ho znovu uspal a zahájil hypnotizérskou proceduru, která měla mít ten výsledek, že zajatci na všechno, co se s nimi dělo, zapomenou a poslušně provedou každý rozkaz, který jim dá Rhodan, Atlan nebo Noir.

V dílenském hangáru se zatím pracovalo na lodi. Kalak byl ve svém živlu. Loď Tefrodu znal jako své boty a věděl, které součásti je možné bez rizika vyjmout a přemístit. Musel ustoupit

velký nouzový generátor. Technici na jeho místo postavili dutou atrapu, v níž byl umístěn malý obloukový transmitter hmoty. Pracoval až na vzdálenost dvou světelných let. Protější stanice byla umístěna na Korvetu KČ-19, které velel major Noro Kagato.

Mnohem obtížnější bylo padělat osobní průkazy Tefrodu. V laboratořích CRESTU III se tím horečně zabývali, ale jen s částečným úspěchem. Jeden z vedoucích laborantů prohlásil:

„Je to záhada, pane. Nevím, jestli to dokážeme. Průkazy jsou tenké proužky, asi na prst dlouhé a centimetr široké. Najedno straně mají třírozměrnou fotografii. Ta by se napodobit dala. Horší je to s otiskem frekvenční kvóty.“

„Co je to?“

„Kalak se pokoušel vysvětlit nám to, ale sám to zřejmě neví přesně. Vzpomínáte si jistě na výsledky pitvy mrtvých Tefrodu? Lékaři našli v jejich mozku žlázu, kterou nazvali paražláza. Ta vyzařuje v určité frekvenci. Zdá se, že tato frekvence je identická se záznamem v průkazu. Něco jako otisky prstů. Člověk takovou žlázu nemá, takže nemůžeme otisky napodobit. Pokusíme se ale zařídit to aspoň tak, aby průkazy prošly zběžnou kontrolou.“

„Musíme se vyhnout zevrubné kontrole,“ řekl Rhodan. „Snad budeme mít štěstí.“

Rhodan, Atlan a Noir, kteří se měli vydávat za Tefrody, dostali injekce, které zbarvily jejich pleť do sametové hnědi. Také vlasy jim obarvili na černo. Za čtyřicet hodin byla IKUTU, jak se jmenovala ukořistěná loď, připravena ke startu. Icho

Tolot a Gucky se ukryli v atrapě generátoru, a s nimi tu byli uloženi tři bezvládní Tefrodi bez uniforem. Jejich uniformy si oblékli Rhodan, Allan a Noir. Rhodan nechtěl zaměnit velitele, protože by při kontrolách byl na ráně. Spokojil se s úlohou navigačního důstojníka.

Tefrodi už byli vzhůru a normálně se pohybovali, jako by se nic nestalo. Na první pohled poslouchali svého velitele, ale ve skutečnosti je ovládal a řídil hypnotizér "Noir."

CREST III se vzdálila od slunce, aby umožnila bezpečné vylovení. Rhodan dal plukovníku Rudovi poslední instrukce. IKUTU vyklouzla z hangáru a pokračovala v cestě, jako by se nic nestalo. Jejím cílem byl přístav Vircho na planetě Tefrod.

CREST III se vrátila k rudému slunci. Major Kagato připravil ke startu svou Korvetu KČ-19, která měla sloužit jako úniková cesta pro Rhodana a jeho čtyřčlenný doprovod.

Výprava na Tefrod začala.

2.

Dva světelné dny od Tefrodu se IKUTU vrátila do normálního prostoru. Dál už byly lineární lety z bezpečnostních důvodů přísně zakázány. Lodě se směly přibližovat k hlavní planetě jen rychlostí nižší než rychlost světla.¹

Kapitán Watula už si zvykl, že jeho navigační důstojník se hodně vyptává, sám ale málokdy na něco odpoví. Nebyl si vůbec vědom, že by se něco změnilo od jejich setkání s obrovskou lodí. Na tu příhodu už ostatně zapomněl. Byl jenom poslušná loutka.

A stejně na tom bylo i ostatní mužstvo.

„Za dvě hodiny budeme v místě první kontroly,“ odpovídal Watula na Rhodanovu otázku. „Je to jen běžná kontrola. Musíme dbát na to, aby se na naši planetu nedostal nikdo nepovolaný.“

„Ukříváte tam něco?“

„Ne, o ničem takovém nevím. Ale je to zásada, které vděčíme za vládu nad naší galaxií.“

„A co Mistři ostrovů? Pomáhají vám udržet si vládu?“

„Neznáme Mistry ostrovů. Nikdo je nezná.“

Rhodan tomu příliš nevěřil. Stále ještě se tvrdošíjně držel své teorie, že Tefrodi jsou s Mistry ostrovů identičtí. Třeba o tom ale všichni Tefrodi nevědí. Ne, to by bylo příliš fantastické.

Rhodan ještě netušil, že pravda bude ještě mnohem fantastičtější. Tak fantastická, že se jeho rozum bude vzpírat ji přijmout.

Tak daleko ale ještě nebyli.

„Jestli nikdo Mistry ostrovů nezná, tak proč je posloucháte? Proč jim sloužíte? Proč se necháváte zotročit?“

Watula chvíli přemýšlel, než odpověděl:

„Nejsme otroci, jsme důvěrníci a přátelé Neznámých. To je vše, a nám to vyhovuje.“ f „Jak můžete být důvěrníci někoho, koho neznáte?“

Zase musel chvíli čekat na odpověď:

„Někteří z nás Mistry znají. Je jich ale jen málo a žijí odděleně na vládním ostrově. Nejsou ve styku s vnějším světem. Nikdo se jich nemůže zeptat.“

A nikdo neví, jestli je to pravda, myslel si Rhodan.

Ale i tak! Jediná možnost, jak zjistit pravdu, je dostat se na vládní ostrov, který leží blízko kosmodromu Vircho. Tam by se jim mělo podařit zajmout jednoho z důvěrníků, dostat ho do transmiteru a vrátit se s ním na CREST III.

Rhodan se šel podívat do dutiny falešného generátoru za Tolotem a Guckym. Našel je ve špatné náladě.

„Dřepíme tady a nemáme co dělat,“ stěžoval si Gucky. „Proč nemůžeme volně chodit po lodi? Tefrodi stejně nevědí, co se děje.“

„Nesmíme to Noirovi zbytečně ztěžovat, maličký,“ řekl Rhodan. „Kromě toho se blížíme první kontrole. Nevíme, jak ji Tefrodi provádějí. Třeba si prohlížejí mužstvo, a v tom případě byste byli nápadní. Lituji, ale musíte být trpěliví.“

„Mně to nevadí,“ řekl Tolot. „Ale *Gucky mi jde na nervy. Pořád chce, ; abych ho drbal.“

Na chodbě potkal Rhodan Allana.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Nebyl bych si myslel, že maskování bude tak účinné. Bavím se s mužstvem, jako bychom byli staří přátelé. Doufám, že se nepřeberou.“

„O to se Noir postará.“

Rhodan se vrátil na můstek. Na obrazovkách už bylo zřetelně vidět žluté slunce Tefa se sedmi planetami. V popředí se ale hemžily tisíce ozev. Vypadalo to, že soustava je obklopena skořápkou strážních lodí. Násilím by nikdo nepronikl.

„Většina stanovišť jsou automaty,“ vysvětlil Watula, když se ho Rhodan vyptával. „Mezi stanovišti jsou energetické mříže. Kdyby se nepovolaný pokusil prorazit, automatické zbraně ho hned zničí.“

< Rhodan si s úlevou připomněl, že Kagatova Korvetaje ani ne dva světelné roky odtud. Kdyby se něco nedařilo, stačí dojít k transmiteru, stisknout páčku a budou v bezpečí.

Tím by ovšem také skončila jejich výprava.

IKUTU ještě více zpomalila. Na obrazovkách se ukázala dvě strážná stanoviště. Vznášela se nehybně

v prostoru, spojena navzájem neviditelným energetickým polem. Byly to obrovské plošiny, i když mnohem menší než Kalakova loděnice. Na délku měřily asi pět set metrů, na šířku dvě stě. Výhrůžně se na nich ježily paprskomety.

IKUTU se k jedné z plošin přiblížila a zastavila. Z amplionu v centrále se ozval kovově znějící hlas.

„Překazte se. Jméno lodi a kapitána. Cíl a účel cesty. Domovský přístav a druh zboží. Předložte doklady.“

Rhodan si byl jistý, že je to mnohokrát použitá nahrávka. Kapitán Watula vypnul motory. IKUTU zvolna klesala na plošinu a měkce dosedla. Kapitán navyklým gestem sáhl do přihrádky pro svazek listin a šel ke dveřím.

„Vyřídím to.“

Rhodan mlčel a sledoval obrazovky. Na druhé plošině přistála jiná loď. Takových stanovišť byly

tisíce, a kdyby každé odbavilo jen pět lodí za den, znamená to...

Rhodan přestal počítat. Bylo mu jasné, že Terrania je jen malý provinční přístav proti Vircho. Venku nebylo nikoho vidět. Plošina byla prázdná. Ani dovnitř do lodi nikdo nevstoupil. Watula se však za deset minut vrátil na můstek. IKUTU pokračovala v letu.

„Všechno v pořádku?“ ptal se udiveně Rhodan.

„Samozřejmě.“ Kapitán nejevil chuť něco vysvětlovat. „Jako vždycky.“

„Popište mi podrobně, jak kontrola proběhla?“

Díky hypnóze neviděl Tefrod nic divného na tom, že bude Rhodanovi vysvětlovat věci, které by měli oba dobře znát.

„Čekal jsem u východu, pak jsem dal papíry kontrolorovi. Chtěl vidět taky můj osobní průkaz. Potom...“

„Neviděl jsem nikoho vcházet do lodi,“ přerušil ho žasnoucí Rhodan. Jak se sem kontrolor dostal? A kdo to vlastně je?“

„Kontrolor... kontrolor...“ Kapitán Watula se zakoktal a udiveně se podíval na Rhodana, jako by otázce nerozuměl. „Kontrolor je prostě kontrolor.“

„Ano, to mě taky napadlo,“ řekl Rhodan sarkasticky. „Jak vypadá a jak se dostal do lodi?“

„Je to robot. Jak přichází do lodi, to nevím. Nikdo to neví. Najednou je tady.“

Rhodan přimhouřil oči. Tefrod bezpochyby mluvil pravdu. Ale Rhodan nevěděl o robotech, kteří by byli schopni se teleportovat.

Takže existují?

Začínal tušit, že není radno Tefro-dy podceňovat.

IKUTU pokračovala v letu dosti pomalu. Takhle by se nedostali na Tefrod ani za dva dny.

„Za hodinu bude další kontrola,“ vysvětlil Watula. „Až jí projdeme, poletíme rychlostí světla.“

Rhodan byl rozhodnutý tentokrát dávat lip pozor, kudy kontrolor přijde.

* * *

IKUTU opět měkce přistála na další strážné plošině. Ihned zazněla z amplionu známá výzva.

Kapitán Watula si připravil papíry, ale zůstal stát.

„Nač čekáte?“ ptal se Rhodan.

„Kontrola bude provedena tady na můstku. Čekám na kontrolora.“

Rhodana náhle zamrazilo. Dostal strach z odhalení ještě před cílem. Jestli bude kontrolor prohlížet osobní doklady, je hra u konce.

Za Rhodanem se ozval tupý úder, jako by něco těžkého spadlo na podlahu. Kovově znějící hlas řekl:

„Kontrola. Doklady a průkaz kapitána.“

Rhodan se pomalu otočil. Uviděl uprostřed místnosti neznámého Tefroda. Na první pohled se nedalo poznat, jestli je to android nebo skutečný Tefrod. Nebylo pochyby, že se sem teleportoval. Rhodan zůstal klidně stát, aby nevzbudil podezření. Pro kapitána Watulu to byla rutina. Podal kontrolorovi papíry a svůj průkaz. Rhodan si všiml, že průkaz byl hned vrácen bez prohlídky. Zato lodní papíry byly důkladně porovnávány se seznamem, který kontrolor přinesl s sebou. Pak je Watula dostal zpátky.

„Konec kontroly,“ řekl kontrolor a v témže okamžiku zmizel. Rhodan zíral na místo, kde kontrolor předtím stál. Cítil závan vzduchu, který proudil do náhle vzniklého vakua.

Perfektní teleportace! O tom nemohlo být pochyb.

Kapitán Watula se vrátil k řízení. Čekal na znamení, že může pokračovat v letu. Příští kontrola má být až těsně před přistáním.

„Víte jistě, že jsou kontroloři roboti?“ zeptal se Rhodan. „Všichni kontroloři?“

„Samozřejmě jsou to roboti, i když vypadají stejně jako živí Tefrodi. Jak jinak by se dalo vysvětlit, že se najednou objeví v lodi? Organický živý tvor by to nedokázal.“

Rhodana něco napadlo. Kontrolor se nezdržoval prohlídkou kapitánova průkazu. Odbyl to, byl nedbalý. Robot by nikdy nebyl nedbalý a nic by nevynechal.

Kontrolor byl živý Tefrod, žádný robot. Byl to teleportér.

Rhodan se klidně vyptával:

„Teď tedy pokračujeme v letu, že? Kdy budeme na Vircho?“

„Za třicet pět hodin, jestli nebude mimořádná kontrola. Letíme rychlostí světla. Přepnu na automatického pilota. Mužstvo si potřebuje odpočinout.“

A my taky, myslel si Rhodan cestou k transmitteru. Když ostatním vyprávěl o průběhu právě minulé kontroly, poznamenal Atlan:

„Nebyl bych si tak jistý, že kontrolor byl opravdu živý Tefrod a tele-portér.“

„Proč ne?“

„Mohl to být robot řízený na dálku, proto ta humanoidní reakce při zkoumání průkazu.“

„V každém případě znají telepor-taci a my je nemůžeme ničím překvapit. S tím se musíme smířit.“

Gucky pronesl spíš pro sebe:

„To může být legrace.“

* * *

Několik minut před poslední přistávací kontrolou šli Rhodan, Atlan a Noir na velitelský můstek IKUTO. Kapitán Watula měl plné ruce práce a sotva si jich všiml.

Planeta Tefrod se rýsovala na obrazovkách, veliká a zřetelná. Velmi se podobala Zemi. Měla sedm pevnin a odpovídající rozsah oceánů. Přitažlivost tu byla přibližně stejná jako na Zemi. Průměrná teplota byla asi dvacet čtyři stupně Celsia, den trval dvacet pět hodin. Atmosféra byla stejná jako pozemská.

Město Vircho leželo u more. Tři kilometry od pobřeží byl v moři velký ostrov. To byl vládní ostrov. Tefrodi na něj směli vstoupit jen na zvláštní povolení. Na ostrov se sbíhaly všechny nitky mocné říše. Formou vlády byla diktatura. Nejvyšší diktátor se jmenoval Virt.

Rhodan nedoufal, že by se setkal s nejvyšším diktátorem, ale i v jeho okolí jistě byli lidé zasvěcení do tajemství. Kdyby se tak podařilo jednoho z nich zajmout a dostat na :CRESTIII... Už bylo vidět, jak gigantické rozměry má kosmodrom Vircho. Zabíral nejmíň deset tisíc čtverečních kilometrů a byl rozdělen na různé sektory. Hned vedle leželo město.

„Jaký má význam to rozdělení přistávací plochy?“ ptal se Rhodan kapitána.

„Bezpečnostní opatření,“ odpověděl Watula. „Lodě z Tefrodu mají vlastní sektor, kam nikdo jiný nesmí. Sektory oddělují energetické uzávěry. Zvláštní sektory jsou pro lodě jiných ras, které přilétají, na diplomatickou návštěvu nebo obchodní misi.“

„Vy jste přece Tefrod, Watulo?“

„Jistě, ale to není podstatné. Většinu života trávím v kosmu nebo na cizích planetách. Tím jsem ztratil na planetě Tefrod některá občanská práva. Proto také nosíme žluté uniformy. Bez nich nesmíme opustit kosmodrom. Na první pohled v nás poznají cizince - i když jsme Tefrodi.“

-„Taková bezpečnostní opatření u nás nejsou obvyklá,“ poznamenal Noir. „Tefrodi opravdu něco skrývají.“

„Asi ano,“ souhlasil Atlan. „Ale možná obyčejní Tefrodi ani nevědí, jaké tajemství střeží.“

„Jak proběhne další kontrola, Watulo?“ zeptal se Rhodan.

„Ta už není tak přísná, protože se ještě nestalo, aby nepovolaný pronikl vnějším kontrolami. Kromě toho bezpečnostní opatření na Tefrodu. neumožní cizinci, aby se tam skrytě pohyboval víc než několik hodin.“

„Co o těch opatřeních víte?“

„Nic,“ řekl prostě Watula. „Nikdo o nich nic neví. Ví se jen, že jsou.“

Poslední uzávěrou propustili IKU-TU bez kontroly. Zřejmě ji tu dobře znali. Přistání už neřídil kapitán, ale pozemní kontrola. IKUTU přistála na určeném místě a kolem ní hned vyrostly energetické mříže. Kdo bude chtít loď opustit, musí se prokázat. Rhodan pozorně studoval obrazovku. Ulevilo se mu, když zjistil, že mříže sahají asi do výšky deseti metrů a tam končí. Cesta vzhůru zůstala otevřená. Nebyli pod poklopem, jen obehnání zdí.

„Co se stane teď, Watulo?“

Tefrod vypnul všechny stroje a pohodlně se opřel.

„Vyložíme náklad z lodi a já se půjdu přihlásit na obchodní centrálu, kde mi přidělí nový náklad. Mohu si ovšem vybírat, protože sám nejlip znám poptávku na planetách, kam létáme.“

„Jak dlouho to všechno potrvá?“

„Dva nebo tři dny, možná i čtyři.“

„To stačí,“ řekl Rhodan Allanovi. Pak se znovu obrátil k Watulovi. „Proběhnou v lodi další kontroly, nebo má mužstvo volno?“

„Když zůstanete v lodi a neopustíte kosmodrom, nikdo vás už nekontroluje. Kdo chce do města, projde důkladnou prohlídkou. Proto většina mých lidí zůstává v lodi a vyspí se.“

„Dobrá. Tak se jdete postarat o náklad, a vyberte takový, který se těžko shání. Přejeme si, aby IKUTU zůstala na Tefrodu co nejdéle- Rozuměl jste mi?“

„Náklad, který se těžko shání -v pořádku.“

Noir překontroloval a posílil hypnotický blok celé posádky. Rhodan s Allanem se vrátili k transmiteru, kde se na ně Gucky mrzutě zamračil. Tolot spal.

„Co tě trápí, maličký?*" ptal se Rhodan.

„Ty se ptáš?“ Gucky se vztyčil v celé své jedometrové výši. Hnědá očka mu bojovně blýskala.

„Sedím tady jako ve vězení, a ještě se pořád musím koukat na tohohle obra. Z toho by člověk snadno dostal komplex méněcennosti! Jaká je situace?“

„Přistáli jsme, ale kolem lodi jsou energetické mříže. Ty jediný nás můžeš zachránit. Najdeš ve městě bezpečné místo a pak nás na ně rychle přenesesh.“

Guckymu se nadmula hrud’.

„Jinými slovy - bez mé pomoci jste v troubě?“

„To jistě.“

„Vždyť jsem to věděl! Starý dobrý Gucky zachraňuje výpravu -jako už tolikrát! Vstávej, ty horo masa!“ vykřikl Tolotovi do ucha. „Poslechni si, co o mně Rhodan říká! A ty si myslíš, že jsi největší bojovník ve vesmíru! Víš, co jsi? Ty jsi jenom...“

Tolot máchl rukou a chytil myšoba, než stačil uskočit. Zvedl ho a přidržel si ho před očima.

„Jestli ještě pískneš, mrňousi, nadechnu se a můžou tě hledat někde v mých plicích.“

Postavil Guckyho zpátky na podlahu.

„Konec žertů,“ napomínal je Rhodan, než mohl Gucky spustit své hudební. „Gucky, jak jsem říkal, nejdřív půjdeš do města sám a obhlídneš to tam. Vysvětlím ti všechno, co vím. Až najdeš vhodný úkryt, vrátíš se pro nás.“

„A beze mě byste se do města nedostali?“ ujišťoval se myšob.

„Je to tak,“ souhlasil Rhodan.

„Slyšíš to?“ obrátil se Gucky vítězně k Halut’anovi a opřel si ruce v bok. „Osud země a celého vesmíru je v mých rukou.“ i

„Ve tvých prackách,“ opravil ho Tolot nevzrušeně.

3.

Probíhalo vykládání lodi. Plošiny nadnášené antigravitačními silami odvážely zboží na určená místa. Gucky se připravoval na svůj první teleportační skok.

„Doufám, že nahoře nemají žádné energetické zábrany.“

„Předpokládám, že ne.“ Rhodan přezkoumal malý paprskomet a dal ho Guckymu. „Teleportéry

ale znají, a je možné, že se proti nim nějak zabezpečili. Tak buď opatrný. Gucky."

Myšob přezkoušel deflektor. „Žádný strach. Když budu neviditelný, budou v koncích."

„Jenže ten přístroj vydává záření, takže tě mohou zaměřit." Gucky se zhluboka nadechl. „Jestli budeš takhle mluvit dál, neskočím ze samého strachu." Rhodan mu poklepal na rameno. „Už jsem zticha. Koukej zmizet!" A Gucky zmizel. Zapnul deflektor a stal se neviditelným. Soustředil se a skočil kolmo vzhůru. Zvolil si výšku pěti kilometrů, aby měl širší rozhled. Když se znovu zhmotnil, viděl kosmodrom hluboko pod sebou. Trochu stranou leželo město. Připomínalo Terranii na Zemi. Skupiny výškových budov byly odděleny širokými ulicemi. Po vozovkách z energetických polí se pohybovala vozidla všeho druhu. Po stranách byly dopravní pásy pro chodce v různých výškových úrovních. '

Na první pohled bylo vidět, že Vircho je hlavní město vyspělé civilizace, která po technické stránce možná 'ještě předčí pozemskou.

Telekineticky se Gucky držel ve výšce a zvolna se pohyboval k městu. Ještě nevěděl, jak najde vhodné-místo, kde by se mohli objevit tři muži ve žlutých uniformách.

Také ve vzduchu byl čilý provoz, a Gucky musel dávat dobrý pozor, aby ho nezasáhlo některé dopravní letadlo nebo štíhlý kluzák. Spustil se níž, až letadla zůstala nad ním. Opatrně přistál na ploché střeše obrovské výškové budovy. Byl nejmíň pět set metrů nad ulicí.

Kolem nikdo nebyl. Gucky se naklonil přes nízké zábradlí a podíval se dolů. V obou směrech byl živý provoz. Byl teplý den, a chodci byli jen lehce oděni.

Plochá střecha by nebyla špatná, uvažoval. Pak si ale všiml, že se sem vidět ze všech stran.

Někomu by jistě bylo nápadné, kdyby se tu najednou zhmotnily čtyři postavy. Musí hledat dál.

Koutkem oka zahlédl pohyb. Na 'terasu vyšli dva muži v zelených uniformách. Vyšli z hranaté nástavby, kde byla pravděpodobně strojovna výtahu. Měli zbraně podobné puškám a opatrně se rozhlíželi na všechny strany.

Gucky se ani nehnul. I když věděl, že ho nemohou zahlédnout, bylo mu divné, že se tu tak náhle objevili.

Muži se zastavili uprostřed střešní terasy, zbraně připravené k výstřelu. Bylo jasné, že tu někoho hledají. Ale koho?

Plocha střechy byla čtvercová s hranou asi padesát metrů. Kromě nástavby výtahu tu žádný úkryt nebyl. To nakonec muže v uniformách přesvědčilo, že hledají zbytečné. Jeden z nich vytáhl z kapsy malý předmět a promluvil do něj. Gucky se telepaticky zapojil do jeho myšlení. Muž v uniformě hlásil, že tu podezřelý nikde není. Byl to policista.

„Ne, žádný omyl. Střecha je prázdná. Jsme tu jen my dva. Zachytili jste falešný signál. Chyba je ve vašich detektorech."

Malá pauza. Gucky už tušil, k čemu došlo.

„Prosím, přesvědčte se sami. Přineste ty své zaměřovače sem, jestli se vám chce s nimi dříť. My tu počkáme."

Policista strčil vysílačku zpátky do kapsy.

„Těm přeskočilo," řekl kolegovi.

Guckyho nejdřív napadlo, že se teleportuje jinam, ale pak si řekl, že počká. Byl zvědavý, jestli opravdu hledají jeho. Třeba bylo záření deflektoru tak silné, že je zachytili.

Opatrně přešel k zábradlí a opřel se o ně. Vytáhl paprskomet a odjistil ho. Nechtěl nic riskovat. Asi deset metrů od něho se opřeli o zábradlí dva policisté, kteří neměli chuť hledat něco, co neexistuje, a dívali se dolů. Bavili se o věcech, které Guckyho nezajímaly.

„Moje žena chce zase nový fligurizátor," řekl jeden z nich. „Přitom ten starý je ještě docela dobrý."

Gucky samozřejmě neměl tušení, co to je fligurizátor, a bylo mu to taky srdečně jedno. Nejspíš chladnička nebo něco podobného.

„Virt vydal nová nařízení," utěšoval ho druhý. „Možná nám zvýší platy."

„Tomu přece sám nevěříš!"

Gucky se díval do slunce. Na IKUTU na něho netrpělivě čekají a on tady poslouchá takové žvásty. Potřebuje ale zjistit, jak je to se zaměřovači. Propříště to může být důležité.

A tak čekal.

Až přišli.

Bylo jich deset, vycházeli z nástavby výťahu jeden po druhém. Dva nesli schránku, která zřejmě byla pořádně těžká. Šest jiných mělo těžké zbraně, dva měli honosnější uniformy a jenom lehké zbraně.

Policisté vedle Guckyho se odlepili od zábradlí a postavili se do pozoru. Hlásili, že nic nenašli.

Muži, kteří přinesli schránku, sestavili zaměřovač a pracovali s ním. Jeden vykřikl:

„Záření je intenzivní! Zdroj musí být tady na střeše. Hned zjistíme směr..."

Tak přece záření! Víc vlastně Gucky nepotřeboval vědět. Ale než zmizí docela...

Teleportoval se na druhou stranu terasy. Chvilí trvalo, než si ti dva u zaměřovače všimli pohybu ukazatelů. Zmateně otočili přístroj o sto osmdesát stupňů. Pak ukázali směrem ke Guckymu, kde ale nic vidět nebylo.

„Tamhle musí být," prohlásili.

Policisté vykročili k označenému místu s namířenými zbraněmi. Tvářili se nerozhodně a pochybovačně.

Gucky kolem nich prošel zpátky na druhou stranu.

Ručičky zaměřovače se zase zbláznily.

To jim snad stačí, myslel si Gucky. Teď už jistě věří, že je zaměřovač rozbitý. Zacílil na protější budovu a teleportoval se tam.

* * *

Rhodan se podíval na hodinky.

„Už by tady měl být. Je pryč hodinu."

„Nebude to snadné najít vhodný úkryt," hájil Allan myšoba. „Nesmíš si myslet, že se jen tak prochází a na nás zapomněl."

„U Guckyho není nic vyloučeno."

Další debata byla zbytečná. Gucky se zhmotnil uprostřed místnosti a přistál dost nešetrně Tolotovi na břicho. Halu'ar ležel, protože sedět pro něj bylo nepohodlné.

„Skvělé pérování," vypískl Gucky a seskočil na podlahu. „Už jste měli starost, co? A bylo proč. Ti chlapi mě zaměřili, ale já jsem je dokonale popletl. Budou chtít záruční opravu zaměřovače."

„Co se vlastně dělo?" chtěl vědět Rhodan.

Gucky mu podal zprávu a zakončil:

„Našel jsem úkryt. Odnesu vás tam a zůstanu poblíž. Kdyby se něco nevedlo, odnesu vás sem zpátky. Je to obchodní dům. Viděl jsem tam spoustu Tefrodů ve žlutých uniformách, tam nebudete nápadní. Přenesu vás do skladu, odtud se chodbou dostanete do prodejen. Peníze máme od posádky IKUTU, můžete nakupovat. Kdo půjde první?"

O pět minut později stáli tři muži uprostřed Vircho v hale plné balíků a beden, dvě stě metrů nad úrovní ulice. Gucky zůstal neviditelný poblíž, doprovázet je nemohl, aby je vyzařování deflektoru neprozradilo.

V chodbě nikdo nebyl, zato prodejní prostory byly plné. Vůbec nebyli nápadní, když sem vešli postranními dveřmi. Stovky Tefrodů, poněkud ve žlutých uniformách, se tlačily mezi prodejními pulty a prohlíželi si vystavené zboží. Prodavači tu nebyli, každý si vzal, co chtěl, a zaplatil při odchodu.

Rhodan se držel s Noirem, Atlan šel pár kroků před nimi. Některé vystavené předměty jim byly záhadou. V tomto poschodí se prodávaly domácí potřeby. Gucky tvrdil, že obchodní dům má víc

než sto pater.

Výtahem sjeli dolů.

„Něco si musíme koupit, abychom nebyli nápadní," řekl Rhodan, když procházeli přízemím.

„Tady mají upomínky pro cizí kosmonauty, to bude ono."

Vybral si pohlednici Vircho, která se měnila podle úhlu pohledu. Nejméně tucet různých obrázků v jednom. Žádná novinka, ale působivé.

Tefrod ve žluté uniformě zřejmě ještě nic takového neviděl. Oslovil Rhodana.

„Co tomu říkáte, důstojníku? Najde se něco takového na jiných planetách?"

„Ne zrovna v téhle podobě," odpověděl Rhodan zdvořile. Byl rád, že se tak dobře naučil tefrodštinu. „Je to pěkné."

„To tedy ano! Už jste tu dlouho?"

„Teprve jsme přiletěli. Na IKUTU."

„No, to tady ještě něco uvidíte. Já už jsem ve Vircho dva týdny. A pořád se nemůžu vynadívát."

„Těšíme se," řekl Rhodan a zamířil k pokladnám. Za chvíli stáli na ulici.

* * *

Venku znovu potkali kosmonauta z obchodního domu. „„Vy jste tak rychle zmizeli. Mohl bych vám ještě ledacos ukázat. Už trochu Vircho znám, a když jste tu prvně..."

„Jsme vám velmi vděční," skočil mu Rhodan do řeči. „Opravdu se tu nevyznáme, a zdržíme se jen dva nebo tři dny, tak bychom toho chtěli co nejvíc vidět."

Tefrod zazářil.

„Velmi rád. Co by vás zajímalo?"

Allan se do toho vložil:

„Chtěli bychom se něco dovědět o dějinách Tefrodu. Moji rodiče se tu narodili, ale já jsem tu dnes poprvé. Třeba byste nám mohl ukázat nějaké muzeum."

Jejich dobrovolný průvodce se zasmušil.

„Vy nevíte, že na Tefrodu nejsou muzea? Na všech jiných planetách jsou, ale tady ne. Ani ve školách se

neučí dějepis. Tefrod nemá žádné dějiny."

„To je škoda," zasáhl rychle Rhodan, který měl pocit, že Atlan udělal chybu; „Na naší malé planetě je to jiné."

„Odkud jste?" ptal se Tefrod.s

Rhodan si namátkou vymyslel jméno. Žádný Tefrod nemůže znát jménem všech třicet pět tisíc planet.

„Naše slunce se jmenuje Gloda, planeta je Gloda III. Na druhé straně zakázaného pásma. Je to kus cesty, to víte..." , '

Nastoupili na běžící pás a jeli zřejmě k předměstí. Ubývalo tu domů a přibývalo zeleně. Dopravní pás je vezl parkem, v němž se procházely skupinky Tefrodu.

„Ukážu vám moře," navrhl Tefrod. „Nejlíp je vidět z vyhlídkové věže. Tenhle pás nás veze rovnou k ní."

„Moře? To je báječné. Na Glodě III žádné moře nemáme."

Tady už výškové stavby nebyly. Domy sloužily k bydlení a byly obklopeny velkými zahradami.

„Tady bydlí vládní úředníci a obchodníci," vysvětloval ochotně jejich průvodce, aniž čekal na dotaz. „Ve městě bydlí jen málokdo. Vlastně jen ti, kteří si nemohou dovolit bydlení na čerstvém vzduchu."

„Slyšel jsem," řekl Rhodan zvolna, „že vládní čtvrť je na ostrově."

„Je to tak. Ale některé instituce sídlí také na pevnině, především bezpečnostní služba a policie. Pokud jde o ostrov, o kterém jste se zmínil..."

Tefrod se odmlčel.

„Co je s ním?" zeptal se Rhodan.

„Ostrov je izolovaný. Nikdo na něj nesmí vstoupit, a kdo jej navštíví, už nesmí odejít. Divím se, že to nevíte. Kapitán vaší lodi vám nedal pokyny?"

„Řekl nám jen něco málo. Do ostrova prý nám nic není."

„Ano, zjednodušeně se to tak dá říct. Umím si ale představit, že nový návštěvník by rád věděl, co se tam vlastně děje."

„A vy to víte?" zeptal se klidně Atlan.

„Samozřejmě nevím. Dohaduji se jako každý, ale nikdo se neodváží dát svůj zájem najevo. Bylo by to nebezpečné. Všude jsou špehové."

Náhle zmlkl.

Rhodan řekl: „Není to lehkomyšlné mluvit s námi tak otevřeně? Mohli bychom být špehové vlády."

Tefrod zavrtěl hlavou.

„Vy nejste špehové. To cítím. Jinak bych nebyl tak otevřený. A já taky nejsem špion, věřte mi. Opravdu je vidět, že jste na Tefrodu poprvé."

„Podle čeho?"

„Moc se ptáte." Tefrod se zasmál. „Já se jmenuji Gota. Odpuště, že jsem se nepředstavil.

Myslím, že bychom měli k sobě mít větší důvěru.

Pro zdejší Tefrody jsme cizinci, a cizinci by měli držet spolu."

Rhodan zůstal pár kroků pozadu a zapnul malou vysílačku.

„Gucky? Slyšíš mě?" šeptal. , Gucky se ozval hned.

„Jasně, jsem blízko vás. Nevím proč, ale už mě nezaměřili."

„To je dobře. Co si myslí náš Tefrod? Je poctivý?"

„Ano, je. Nelže. Můžete mu věřit."

„Díky. To jsem chtěl vědět. Bud' poblíž."

Vypnul vysílačku a přidal se zase k ostatním.

Před nimi čněla do jasné oblohy štíhlá věž. Byla nejméně kilometr vysoká. Ze všech stran k ní vedly průhledné energetické chodníky.

Byla to rozhledna.

4.

Druhý den stáli znovu na rozlehlé vyhlídkové terase na vrcholu rozhledny, tentokrát ovšem bez svého přítele Goty. Na jedné straně se prostíralo Vircho, gigantické moře z oceli, umělých hmot a energetických pásů. Za ním byl kosmodrom, do nedohledna se táhnoucí směs tisíce různých kosmických lodí, nízkých správních budov a obrovských skladišť. Na opačné straně bylo moře.

Bylo asi tři kilometry odtud, a ne-

mělo žádnou pláž. Břeh tvořila zděná hráz bez jakéhokoli přístavu. V pravidelných odstupech stály malé domky s kulovitými anténami, sloužícími k vytváření energetického pole. Bylo jasné na první pohled, že se nikdo nedostane nepozorovaně na moře a na vládní ostrov.

Ostrov byl tři kilometry od břehu. Stály na něm velké budovy, mezi nimiž sotva zbývalo místo pro zeleň. Nad nimi se prostíralo slabě se třpytící energetické pole.

Nebylo ale nad celým ostrovem.

Rhodan, Atlan a Noir se drželi stranou od ostatních turistů.

„Snad by to mohl dokázat Gucky," uvažoval Atlan. „Pro nás nevidím možnost dostat se tam nepozorovaně. Je to dokonale uzavřené."

„Musíme to zkusit," řekl Rhodan. „Musíme se něco dozvědět o Mistrech ostrovů, jestli se chceme dostat dál."

„Možná by to šlo mnohem lip v noci," usoudil Noir. „Kde vlastně je Gucky?"

„Hned to zjistíme." Rhodan zapnul malou vysílačku, kterou měl na zápěstí. „Gucky? Kde zrovna

jsi?"

Gucky se ozval hned.

„Visím ve vzduchu, doslova. Několik kilometrů nad ostrovem. Zatím mě nezaměřili. Asi už nevěří svým přístrojům."

„Moc se na to nespolehej," varoval ho Rhodan. „Myslíš, že se na ostrov dostaneš? Nebude to lepší v noci? To bys mohl vypnout deflektor."

„Něco na tom je," připustil Gucky. „V klidu si prohlédněte terén, ať se potmě lip vyznáme. V noci spustíme invazi."

„Dobrá. Končíme, nebo nás někdo zaměří."

„Stejně se divím, že se to ještě nestalo," řekl Atlan po chvíli. „Při všech těch bezpečnostních opatřeních! Skoro si myslím, že o nás vědí a pozorují nás."

Rhodan se rozhlédl, aniž odpověděl.

* * *

Žádná opravdová noc nebyla.

Odpoledne si odpočali na IKUTU a za soumraku je Gucky znovu přenesl na vyhlídkovou věž.

Nad Vircho se klenula záře světél všeho druhu. Také kosmodrom byl osvětlen. Jen 'nad obytnými čtvrtěmi a nad parky byla poměrně tma, stejně jako nad rozhlednou. Pohyblivé chodníky teď byly mimo provoz, v noci sem návštěvníci nechodili.

Také nad ostrovem byla tma, ani energetické štíty nesvětélkovaly. To ale nemuselo nic znamenat.

„Jsou štíty, které nesvítí," řekl Allan, který měl opatrnou povahu a nikdy nebyl příliš optimistický. „Neumím si představit, že by zrovna v noci nechali ostrov nechráněný. Gucky, ty to chceš zkusit?"

„Jestli ano, tak jedině sám."

„Sám nepůjdeš," zatrhnul mu to Rhodan. „Vezmeš mě s sebou hned při prvním skoku." Vytáhl z kapsy paprskomet a odjistil ho. „A jdeme teď hned. Nesmíme ztrácet čas."

c Gucky chtěl odmlouvat, ale pak si /to rozmyslel.

„Pro mě za mě," svolil velkoryse. louděme se teleportovat spolu. Rovnou; nebo se na to nejdřív podíváme shora?"

„Rovnou na ostrov." Rhodan se obrátil k Allanovi a Noirovi. „Vy zůstanete tady, ať se děje cokoli. V nouzi zakročí Tolot, ale tomu bych se chtěl vyhnout. Víte, jak Tefrodi reagují, když ho vidí."

L Gucky vzal Rhodana za ruku. Soustředil se na ostrov, který se teď v noci jevil jen jako tmavý proužek v moři. Nemohl vědět, kde se znovu zhmotní. Proto raději nasměroval skok asi sto metrů nad cíl. Tam vystoupili z pětirozměrného pole a telekineticky brždění se pomalu snášeli. Ve slabě osvětlených ulicích pod nimi se nic nehýbalo. V noci se tu nepracovalo. Ale nebyly vidět ani žádné hlídky.

Cítili se tu tak bezpeční?

Naprostý klid se Rhodanovi nelíbil. Připadalo mu to jako past.

Přistáli na ploché střeše veliké budovy. Kolem byla všude tma. Rhodan se pustil Guckyho a přešel k okraji střechy. Žádné zábradlí tu nebylo. Ulice dole byla prázdná, jen slabě osvětlená.

„Třeba bys sem mohl přenést i Atlana a Noira," navrhl Rhodan.

Myšob příkývl.

„Dobrá. Za pár minut se vrátím. Nikam nechod'."

Teleportoval se zpátky na věž a objasnil oběma mužům situaci. Pak je vzal za ruce a skočil na ostrov.

Přistál s nimi na téže střeše jako předtím.

Byla prázdná.

Rhodan zmizel.

Když se předtím Gucky odhmotnil, měl najednou Rhodan neurčitý pocit, že na střeše není sám. Jeho oči už si přivykly na šero, ale nic podezřelého neviděl.

Odněkud zazněl hlas:

„Pusťte svou zbraň na zem. Míří na vás deset paprskometů. Pospěšte si, než se vrátí teleportér.“

Rhodan upustil zbraň. Ze tmy se vynořily postavy a obklopily ho.

„Pojďte.“

Jeden Tefrod ho vzal za paži a odváděl ho. Ostatní zase zmizeli do svých úkrytů. Jenom dva muži s namířenými zbraněmi šli za Rhodanem.

Vikýřem vstoupili do domu. Venku zbyla jen prázdná střecha. Ideální past po Guckyho, Allana a Noira.

I když Rhodan nebyl v závidění-hodné situaci, byl rád, že konečně přišel do styku s významným Tefrodem. Možná to byla osobní stráž nejvyššího diktátora.

Nenápadně se mu podařilo zapnout vysílačku na zápěstí. Mačkáním knoflíku se mu podařilo vyslat zprávu morseovkou: Zůstaňte na věži. Ozvu se.

Vedli ho osvětlenými chodbami ke¹ zdviži, kterou sjeli dolů. Tam ho zavedli do velké místnosti, kde sedělo několik Tefrodů v zelených uniformách. Zvědavě se na něho dívali, zřej-^{*} mě už ho očekávali. Nabídli mu židli.

Rhodan se posadil.

Bylo to čím dál zajímavější.

Muž uprostřed, který měl na uniformě nejvíc odznaků hodnosti, se zeptal:

„Jak se vám líbilo přistání na Tefrodů?“

Rhodan si řekl, že se bude co nejvíc držet pravdy. Nesmějí se jen dovědět, kdo vlastně je.

„Kontroly nebyly tak přísné. Bylo snadné je obejít. Je to trestné, přistát 'na Tefrodů?“

• „Ano, trestá se to. A hlavně je zakázáno vstoupit na tento ostrov. Žádný vetřelec ho ještě neopustil živý. A vy jste vetřelec. Kdo je ten teleportér, co vás přinesl?“

„Můj přítel.“

„To není Tefrod?“

„Vypadá tak?“

Muž netrpělivě mávl rukou.

„Chovejte se slušně, jinak vás odsoudíme bez výsledku.“

„Změní to něco na rozsudku?“

„Aspoň na způsobu, jakým zemřete.“

„Děkuji, to je milé. Co chcete vědět?“

„Víte o zákazu vstupu na ostrov. Proč jste přesto přišel?“

„Jsem zvědavý. Jaké tajemství tu střežíte? Proč sem nikdo nesmí? A proč mě chcete zabít?“

Neviděl jsem nic, co bych mohl vyrazit.“

„Jde o princip. Vy jste Tefrod?“

„Ano, ale už moji rodiče se nenarodili na Tefrodů. Mou domovskou planetou je Goda III na druhé straně zóny.“

„Goda? Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Malá bezvýznamná planeta.“

„Ověříme to, a jestli je tam víc takových zvědavců jako vy, postaráme se, aby byla vaše planeta zničena. Mistři nestrpí žádné revolucionáře.“

Rhodan se nahnul dopředu a podíval se muži do očí.

„A teď jsme u toho. Budu klidně umírat, když mi prozradíte, kdo jsou Mistři ostrovů.“

„Už ta otázka sama o sobě je hrdelní zločin. Neberu ji na vědomí.“

„Umřít můžu jen jednou. Tak prozradíte mi to?“

Muži v zelených uniformách neklidně poposedávali. Bylo vidět, že je zajatcova otázka znepokojila. Proč vlastně?

„Jenom nejvyšší diktátor zná Mistry osobně.“

„Tak mě zaveďte k němu!“

Muž uprostřed vyskočil.

„To je pobuřující požadavek! Jste zajatec tajné policie a jako cizinec nemáte žádná občanská práva. Ostatně ani občan Tefrodů nesmí vidět nejvyššího diktátora.“

„Je pro to nějaký důvod?“

„Mistři to nařídili.“ : „A kdo jsou Mistři, jestli se smím zeptat?“

Policejní šéf se zase posadil.

„Na tu otázku nemůžeme odpovědět. Ostatně otázky zde kladu já!“ Na stole zabzučel nějaký přístroj. Tefrod sňal sluchátko a dal si ho k uchu. Poslouchal, pak řekl něco nesrozumitelného a sluchátko položil. Podíval se na Rhodana. „V které lodi jste přistál a kdy?“

„Odmítám odpovědět.“ ' „Stejně si to zjistíme, jen co dostaneme vašeho teleportéra a ty druhé dva.“

Ty druhé dva? Rhodan se lekl. Tefrodi vědí víc, než tušili.

„Které dva druhé?“ zeptal se klidně.

* A *

Gucky se už teleportoval.

V okamžiku, kdy pojal podezření, že není něco v pořádku, začala mu v kapse tikat vysílačka.

„Zůstaňte na věži. Ozvu se.“

To mohl být jen Rhodan.

Bez rozmýšlení chytil Allana a Noira za ruce. Ještě než skočil, viděl temné postavy, jak se k nim sbíhají. Pak stál se svými chráněnci znovu na plošině vyhlídkové věže.

„Co se děje?“ ptal se Allan. „Chytili Rhodana?“

„Vypadá to tak. To se nám teď ale vůbec nehodí. Co teď uděláme?“

„Osvobodíme ho, co jiného?“

„Jen kdyby to bylo tak jednoduché! Teď vědí, že byl na ostrově teleportér. Udělají patřičná protioopatření - a víme, že se v tom dobře vyznají.“

„Zatraceně,“ zavrčel Noir, „tak k tomu ostrovu doplaveme.“

„To se ale namočíme,“ namítl Gucky a otřepal se. „Kromě toho předpokládám, že cestu vodou také hlídají. Nebude to snadné. Vy počkáte tady, já skočím na ostrov.“ s

„Zbláznil ses?“ zděsil se Atlan. „Když, tak všichni.“

„Bohužel musím odmítnout,“ rozhodl Gucky. „Jsem za vás všechny zodpovědný, i za Perryho. Vysvobodím ho sám, to bude snazší. Budou se ještě divit, ti holomci na ostrově.“

Jen aby ses nedivil ty, myslel si Atlan ustaraně.

Ve chvíli, kdy se Gucky odhmotnil, zaplanuly nad ostrovem ochranné energetické štíty.

5.

Rhodana zavedli do sklepní místnosti. Sjeli výtahem a pak ještě sešli po obyčejných schodech. Rhodan začínal tušit, že ho Gucky přenesl rovnou do hlavní budovy tajné policie. Byla to smůla i štěstí zároveň.

Smůla proto, že ho hned chytili. Štěstí viděl v tom, že se dostal rovnou k nejdůležitějšímu zdroji informací.

Doprovázeli ho jen dva po zuby ozbrojení strážníci. „Co bude teď?“ ptal se Rhodan. „Rozsudek bude oznámen zítra,“ odpověděl jeden z obou strážných. „Dostanete najíst a napít. Pravděpodobně bude ještě jeden, ... pohovor. U soudce.“ „Chcete říct výslech?“;

„Poslední pohovor. Před vynesením rozsudku.“ „Rozsudek je přece známý předem. Jaký bude druh popravý?“

„To záleží na tom, jak se budete chovat. Tak jděte dovnitř. Tohle je vaše obydlí, než... až do té doby. Každý pokus o útěk je marný. My čekáme venku." Dveře se zavřely. Rhodan se posadil na postel a opřel se rukama o okraje. Podíval se na hodinky na zápěstí. Uvědomil si, že v nich má miniaturní vysílačku. Rychle stiskl knoflík. Nejdřív se nikdo nehlásil ale pak se tiše ozval Allan.

„Jsi to ty. Perry?"

„Jsem v tom až po uši. Kde jste vy?" - „Na věži. Když jsi zmizel, odnesl nás Gucky zpátky. Teď už je zase pryč."

„Dostali mě. Zítra mě chtějí popravit. Zkusím se odtud dostat. Bude to těžké, ale sebrali mi jen zbraň, jinak nic. Gucky je pryč, říkal jsi? A kde?"

„Na ostrově. Teď vidíme energetické štíty. Snad se mu nic nestalo."

„Kdyby mě tu našel, byl bych rád, Ještě nevím, jak se odtud dostane Stráž můžu zneškodnit, ale co dál?"

„Seber jim zbraně," radil Allan. „A potom..."

Zbytek zanikl ve vytý sirén, které doléhalo až k Rhodanovi do sklepa, Všeobecný poplach!

* * *

Gucky měl dost rozumu, aby ne-vletěl rovnou do ochranných štítů. Zhmotnil se vysoko nad ostrovem a nejdřív se orientoval. Štíty se klenuly jako zvony nad význačnými domy. Také nad domem, v němž byl zajatý Rhodan. Gucky mohl zaměřit jeho myšlenky, ale v této chvíli to bylo málo platné. Dokud tu jsou štíty, nebylo na jeho vysvobození ani pomýšlení.

Spouštěl se níž, až našel mezeru

mezi štíty. Stála tam kulatá budova s kopulovitou střechou. Možná v ní jsou stroje a generátory pro energetické štíty. Snad by se mu povedlo ochromit obranu ostrova.

Gucky se teleportoval do budovy s kopulí.

Aspoň to chtěl udělat.

Co se stalo pak, trvalo jen pár vteřin, ale každá ta vteřina připadala myšobovi jako věčnost.

"Zhmotnil se v kulaté, vysoké hale, plné strojů. Na stěnách byly ovládací panely. U nich stáli Tefrodi v šedých kombinézách a obsluhovali je. Za pultem seděl Tefrod v zelené uniformě, který na ně dohlížel.

Seděl tak, že se mu Gucky díval přímo do tváře.

Do tváře, v níž se neukázalo překvapení, že se tu tak náhle objevil teleportér. Naopak. Tvář vyjadřovala zadostiučinění a radost.

To bylo v první vteřině. Druhá už byla méně příjemná.

Gucky cítil, že ho zaplavuje vlna bolestivých křečí. Skoro ztratil vědomí, ale nová bolest ho vyburcovala.

Tefrodi bez zájmu přihlíželi, jako by se jich to netýkalo. Pro ně to byl pokus, o němž věděli, jak dopadne.

Ve třetí vteřině se Gucky proti své vůli odhmotnil a byl teleportován pryč z haly.

Přistál tam, odkud vyšel, na vyhlídkové věži.

Ve chvíli, kdy se hroutil vyčerpáním a bolestí, přiskočil Allan a zachytil ho. Noir mu pomohl.

Současně začaly nad Vircho výt sirény.

„Co se stalo?" ptal se Allan. „Kde je Pěny?"

Gucky měl zavřené oči. Ztěžka oddychoval.

„Past. Skočil jsem jim do pastí."

„Nemohla to být past, když jsi se z ní dostal."

„Past na teleportéry!" supěl Gucky. „Každého teleportéra vrátí tam, odkud vyšel, ale dá mu na pamětnou. . Dřív než za půl hodiny se nemůžu teleportovat."

„A Rhodan?" ptal se Allan znovu.

Gucky otevřel oči. Byla v nich jiskřička naděje.
„Musí přežít příštích třicet minut bez mé pomoci...” •

Atlan se podíval k ostrovu.

Byl najednou jasně osvětlen, každý detail se dal rozeznat. Také nad městem vzplály světlomety.

Noc se proměnila v den.

Honba na vetřelce začala.

* x *

Když vytí sirén nad ostrovem utichlo, spojil se Rhodan znovu s Allanem. Rádiové vlny byly oslabeny působením ochranných štítů, takže Rhodan musel tisknout sluchátko na ucho.

„Gucky upadl do pasti a musí se zotavit. Dřív než za půl hodiny se s ním nedá počítat.

Nemůžeme ti pomoci, Perry.”

„Nemějte starost. Sejdeme se na věži. Nejpozději za hodinu. Ozvu se, kdybych potřeboval pomoc. Končím, někdo jde.”

Do cely vstoupili dva strážníci. S nimi šel Tefrod, který Rhodana vyslyšel. Tvářil se nespokojeně.

„Jeden z vašich přátel, ten malý teleportér, se dostal do generátorové haly a spustil všeobecný poplach. Chtěli jsme se vyhnout zájmu veřejnosti, ale teď si můžete následky připsat sami sobě. Nejvyšší diktátor už podepsal váš rozsudek smrti. Pojďte za mnou.”

„Vy máte nějak naspěch,” divil se Rhodan. Nebylo mu jasné, proč ho chtějí zabít. K čemu jim to bude? Jeho smrtí nic nezískají. Spíš si dovedl představit, že ho budou ještě dál vyslyšet. Možná ale, že ho považují jen za zvědavého turistu a myslí si, že z něj žádné tajemství nedostanou.

Oba strážníci ustoupili stranou a nechali Rhodana jít napřed. Na takovou chybu Rhodan čekal.

Když procházel mezi strážnými prudce do nich vrazil a vhodil je zpět do cely. Pak rychle zavřel dveře a zajistil zámek. Policejního šéfa, který nestačil reagovat, odhodil na druhou stranu a zmocnil se jeho malé ruční zbraně.

„Když budete rozumný, nic se vám nestane. Vyveďte mne odtud a prozradte mi, jak se můžu dostat z ostrova. Pokud někoho potkáme, tvařte se nenápadně, jinak budu muset střílet.”

Tefrod byl tak překvapený, že se nezmohl na žádný odpor. Přišel, aby odvedl vězně, a teď byl sám zajatcem.

Věděl, že Rhodanovo přání nemůže vyplnit. „;,,

„Z ostrova nevede žádná cesta,” poznamenal a vykročil vpřed.

„Tak musíme nějakou najít. Jakou máte vlastně hodnot? Jste policejní důstojník?”

„Jsem velitelem tajné policie tady na ostrově.” ;

„Tak koukejte, ať jím zůstanete. Máte tady na ostrově nějaké letiště? ”

„To vám nebude nic platné. Tam smí jenom vybrané osoby. A stejně ani ony nesmí na pevnině přistát. Teď je vyhlášen všeobecný poplach. To znamená, že všichni obyvatelé Vircho se musí během čtyřiceti minut odebrat do podzemních krytů. Přitom jsou automaticky kontrolováni. Až uplyne čtyřicet minut, bude zastřelen každý, kdo bude na povrchu.” Krátce se zasmál. „A vy si myslíte, že máte naději...”

„Rozhodně větší než ještě před několika minutami.” Výtah je vyvezl do přízemí. „Vyveďte mě odtud, co nejrychleji. A nezapomeňte, že moje zbraň na vás míří - nebo spíš vaše zbraň.”

„Musím nejdříve do své kanceláře, odhlásit se. Nikdo nesmí z budovy bez odhlášení. Nařídil to nejvyšší diktátor.”

Mohla to být pravda, ale také to mohl být trik. Rhodanovi nezbylo než věřit tomu muži. Šel těsně za policejním velitelem, když vstoupili do pěkně zařízené kanceláře. Četné obrazovky na stěnách svědčily o tom, že se sem sbíhají všechny nitky obrany. Rhodan uviděl Tefroda, který seděl u nějakého přístroje. Ani nevzhlédl, když vešli.

'Rhodan měl zbraň v kapse a nespouštěl policejního šéfa z očí. 'Odhlášení provedla automatická registračka. Tefrod přitiskl dlaň na obrazovku a počkal, až se rozsvítila. Pak se obrátil.

„Povolení uděleno. Můžeme jít." ' Opustili kancelář a za chvíli už stáli na slabě osvětlené ulici. Sirény stále ječely a ohlašovaly poplach nejvyššího stupně. Obyvatelé spěchali do bunkrů.

„Jak je daleko k letišti?" ptal se Rhodan.

„Za deset minut jsme tam."

Ulice byly prázdné. Co chvíli potkali hlídky, které Veliteli podávaly krátká hlášení. Nikdo se netvářil podezřívavě.

Ze vzduchu byl slyšet hukot těžkých kluzáků, které mířily směrem na pevninu a prováděly kontrolu. Možná, že tam nesměly přistát, ale bylo jisté, že ostrov bylo možno opustit.

Letiště uzavírala neprodyšně hustá energetická mříž.

„Můžeme dovnitř?"

„V mém doprovodu kdykoliv." Tefrod se zastavil. „Poslouchejte, sám nevím, proč vám pomáhám. Riskuji víc než jen svoji hlavu. Tvrzení, že jste mě k tomu donutil, by mi nepomohlo." Tefrod se zadíval na Rhodana a na jeho rtech se objevil drobný úsměv. „Už třikrát jsem vás mohl 'chytit do pasti a neudělal jsem to. Něco na vás je... neumím to pojmenovat. Jste úplně jiný než my, jestli rozumíte, co tím myslím."

„Ano, rozumím vám. Nesmím a nemůžu vám to ale vysvětlit. Můžu . vám jen poděkovat. Snad vám někdy tenhle dluh splatím. Jsem si jistý, že se ještě potkáme. Není to moje poslední návštěva na Tefrodu."

„Lepší bude, když se tu už neobjevíte. Třeba se něco změní a já vás dám hned zabít. Pojd'te, tamhle je vchod."

Prošli zátarasem bez potíží.

„Vezmete si malý dvoumístný kluzák. Umíte ho řídit?"

„Myslím, že ano."

Rhodan to mohl s klidem prohlásit, protože už měl zkušenosti se zdejší technikou a zjistil, že se velmi podobá pozemské.

Stroje stály vyrovnané v dlouhé řadě pod ochranou energetického štítu. Když velitel potvrdil svou totožnost na skryté kontrole, štít pohasl. Cesta k pevnině byla volná.

Rhodan se obrátil k Tefrodovi.

„Děkuji. Nebudete mít potíže, když uteču?"

„Řeknu, že jste hypnotizér. To vysvětlí vše."

„Jaký náskok mám?"

„Pět minut. Víc vám nemohu dát."

Rhodan mu podal ruku. Pak vytáhl z kapsy paprskomet a nařídil ho na nejnižší výkon.

„Omrácím vás, aby vám spis věřili," řekl a vystřelil. Tefrod klesl na zem, Rhodan věděl, že z pěti minut teď bude aspoň deset.

Vylezl do kabiny kluzáku a zapnul vysílačku.

„Atlane?"

„Jsem tady. Všechno v pořádku?"

„Odlétám v kluzáku. Nelekněte se, až se za pár minut u vás objevím:

Pokusím se přistát na věži. Jak je Guckymu?"

„Už lip. Odpočinul si a myslí, že už se bude moct zase teleportovat. Čekáme na tebe."

Rhodan vzlétl a brzy byl nad mořem. Věž byla na dohled. Nahoře vzplálo na okamžik světlo. Ten signál postačil,

Rhodan přistál nešetrně, ale bez úrazu. Zároveň na ostrově znovu zavýly sirény.

Našli policejního velitele v bezvědomí a odhalili útěk vězně.

* A *

Na věži byli zatím v bezpečí.

Rhodan navrhl, aby přerušili akci a vrátili se na IKUTU. Gucky seděl na podlaze.

„Mám strach se teleportovat," naříkal. „Nemůžu vědět, jakou past mají zase připravenou."

Rhodan ho poplácal po zádech. '

„Já ti rozumím, maličký. Tefrody jsme podcenili. Měli jsme věřit Ka-lakovi. Ale tady nemůžeme zůstat. Jestli nás najdou, nepomůže nám nic na světě."

Cucky pomalu vstal.

„Kdyby jenom nebyl kosmodrom tak hustě uzavřený," řekl.

„Jak to myslíš?"

„Energetické přehrady už jsou i shora. Těmi neprorazím jen tak lebce."

„Zkus to nejdřív sám. Dej vědět Tolotovi. Vysílačku nechci použít, aby nás nezaměřili." '

Cucky se soustředil. Odhmotnil se...

.. a za vteřinu tu byl zpátky.

Ležel na podlaze, svíjel se bolestí a naříkal. Oči měl vytřeštěné.

Rhodan se nad ním sklonil a uviděl ránu na hlavě. Guckyho zasáhl energetický paprsek. Nebyla to nebezpečná rána, ale jistě velmi bolela.

„Jak se ti to stalo?"

Cucky se převálil na záda.

„Někdo na mě vystřelil, hned jak jsem se zhmotnil. Musel na mě čekat. K lodi se nedostanu. Je po všem, Perry. Jsme v pasti."

„Počkej." Rhodan uvažoval. Nějaké východisko se musí najít. I kdy-, by se měli k transmitteru probít pěšky. „Jsou to Čtyři kilometry."

Atlan se podíval na hodinky. „Za deset minut začnou střílet po každém, koho na ulici uvidí. To nestihneme."

„Přesto to zkusíme," trval na svém Rhodan. „Poletíme v kluzáku. Je pro dvě osoby, ale nějak se tam nacpeme."

Atlan, který stál u zábradlí, vykřikl:

„Našli nás. Rychle pryč!"

Blížila se k nim tetka kluzáků. Bylo ale možné, že jenom kontrolovali věž-

Vyšplhali do těsné kabiny. Atlan si sedl vedle Rhodana, Guckyho vzal na klín Noir. Kluzák se zvedl. Rhodan zamířil k letce, jako by k nim patřil. Byl to trik, který naštěstí vyšel.

Kluzáky zakroužily kolem věže. Rhodan se od nich oddělil a kličkoval mezi výškovými budovami. Ulice byly liduprázdné. Sirény vyly, lhůta k evakuaci ještě nevypršela,

Atlan zapnul rádiový přístroj, kterým byl kluzák vybaven. Z amplionu vycházelo pravidelně přerušované pískání. Do něj zněly povely pro létající oddíly. Měly začít s kontrolami.

„Co jsou létající oddíly?" zeptal se Noir.

Nikdo nevěděl, ale měli to brzy zjistit,

Když sirény zmlkly, byli všichni Tefrodi v krytech a byli kontrolováni. Kdo nebyl v krytu a nepatřil k policii, byl jedním z hledaných. Byly to jednoduché počty.

„To pískání v rádiu, to jsou rozpoznávací signály," řekl náhle Rhodan. „Zkus to nastavit na vysílání, Allane. Budeme v bezpečí, jen když bu-dem taky vysílat signál."

Když se Allanovi konečně podařilo dát vysílač do provozu, byl nejvyšší čas. Vysoko nad nimi přelétaly těžké policejní kluzáky, zachytily jejich signál - a letěly dál. Ze země vyjížděla ukrytá energetická děla, jejich hlavně mířily vzhůru a hledaly cíl. Když rozeznaly jejich signál, odklonily se a pokračovaly v pátrání. Uprchlíci také brzy zjistili, co jsou létající oddíly. Byli to vojáci zvláštních jednotek, vybavení létacími oděvy. S ručními zbraněmi hlídkovali nad městem a proploovali opuštěnými ulicemi. Jejich očím by nešel žádný živý tvor, který by se tu pohyboval.

„Pěšky bychom se opravdu nedostali ani sto metrů daleko," přiznal Atlan, když se jeden létající

voják vznášel docela blízko nich.

Kosmodrom už nebyl daleko. Energetické mříže byly vyšší a nahoře je překlenovaly ochranné štíty. Nahoře hlídaly těžké kluzáky. Tefrodi už věděli, že vetřelci se sem dostali některou lodí a budou se k ní chtít vrátit.

„Tam se nedostaneme," konstatoval Rhodan a nespouštěl z očí policejní kluzáky, které se k nim blížily. „Jestli Cucky nemůže skočit, musíme to zkusit jinak. Teď už jistě vědí, že jsme k útěku použili kluzák. Budou všechny prohlížet."

„Zkusím to, až ty bolesti ještě trochu poleví," sliboval Gucky, ale ne příliš přesvědčivě.

„Jen se šetři," nakázal mu Rhodan. „V nejhorším nás někam přeneseš, kamkoliv. Někam, kde nejsou pasti a energetické mříže. Na jinou pevninu."

„A co s kluzákem?" zeptal se Allan.

Rhodan pokrčil rameny.

„Vypadá to, že ho budeme muset opustit."

Opravdu to tak vypadalo. Šest policejních kluzáků je obklíčilo. Rádiem je vyzvali, aby se identifikovali. Stejně už ale byly kluzáky tak blízko, že jejich piloti mohli rozeznat, kdo sedí v kabině. Viděli žluté uniformy.

Ještě než se mohl Rhodan pro něco

rozhodnout, dva policejní kluzáky na ně začaly bez výstrahy střílet.

V tom okamžiku se rozpoutalo peklo.

6.

Tolot seděl u transmiteru a poslouchal sirény. Před chvílí ho Atlan rádiem stručně informoval, v jaké jsou situaci. Pak už byly slyšet jen sirény.

Tolot se cítil bezmocný, protože nesměl nic podniknout. Rhodan mu nakázal, aby nezasahoval, leda v krajním případě.

Slyšel, jak posádka spěšně odchází z lodi. Přešel na prázdný můstek, odkud mohl aspoň na obrazovkách sledovat, co se venku děje.

Viděl, že energetické mříže byly zesíleny a nad kosmodromem se roz-klenuly průhledné ochranné štíty. Také z ostatních lodí vybíhali členové posádky a mizeli ve vchodech do krytů. * Sirény ještě houkaly, když se objevily nad kosmodromem první kluzáky. Tolot stiskl tlačítko interkomu.

„Allane, ozvi se. Co se děje?"

Odpověď byla sotva slyšitelná.

„Všeobecný poplach. Rhodan k nám letí v kluzáku. Pokusíme se dostat k lodi. Končím vysílání. Mohli by nás zaměřit."

Tolot také vypnul vysílačku. Zase má čekat. A nač vlastně? Až ty tři

muže a Guckyho zabijí? Proč ho tedy vlastně brali s sebou? Zůstal na můstku, aby mohl pozorovat, co se kolem děje.

Ve vzduchu bylo vidět stále víc kluzáků. Vypadalo to, že se Vircho obává leteckého útoku. A to všechno jenom proto, že se jediný muž pokusil opustit ostrov. Moc povyku pro nic... pomyslel si Tolot.

Nebo ne....?

Pak si Tolot všiml osamělého kluzáku, který byl pronásledovaný šesti jinými letadly. To by mohl být Rhodan. Jak tady ale chce přistát?

Ať už řídil prchající letadlo kdokoliv, byl to prvotřídní pilot. Kluzák kličkoval, měnil směr a mířil stále na sever. Jen o pár vteřin později přeletěl rovinu a zmizel nad mořem. Jeho pronásledovatelé zůstali daleko vzadu.

Tolot zapnul telekom.

„Co je s vámi? Jste v pořádku?"

Odpověď byla jen slabě slyšet:

„Ohlásíme se později, až bude po poplachu. Teď hledáme úkryt. Jen žádný strach, Tolote. Za pár hodin jsme zpátky.“

„Jen aby,“ bručel Tolot. „Počkám, ale když se Rhodan a ostatní nevrátí, tak Tefrodi něco zažijou.“

* * *

Když se Rhodan zbavil všech pronásledovatelů, letěl dál těsně nad vodou.

„Tahle věc se jistě umí i ponořit,“ uvažoval Atlan. „Pod vodou by nás už vůbec nikdo nenašel.“ Rhodan hned neodpověděl. Pozoroval před sebou v moři malou tmavou skvrnu. Když se přiblížili, viděl, že je to malý ostrov.

Byl skalnatý a vypadal neobydlený. Rhodan ho obletěl dokola. Bylo vidět vysoké strmé břehy, moře bylo hluboké. Nebylo by snadné ponořit se s kluzákem až na dno.

Rhodan chvíli hledal na přístrojové desce, až našel kontrolky pro potápění. Naplnil nádrže vodou a kluzák se pomalu ponořil. Zároveň začala pracovat vzdušná automatika.

„Moc pohodlné to tu není,“ stěžoval si Gucky. „Jsme tu zavření jak sardinky v krabici.“

Kabina, ve které seděli, byla sice malá, ale měla průsvitnou střechu, kterou bylo dobře vidět na všechny strany. Voda byla čistá a prosvítala zeleně. Bylo vidět houfy malých i velkých ryb, které kroužily mezi mořskými řasami.

„Proč jsi přistál tak blízko skal?“ staral se Atlan.

„Ten kluzák se nemůže moc hluboko ponořit. Odhaduji tak do sto metrů. Tady je moře všude hluboké až kilometr. Musíme najít nějakou terasu, kde by mohl kluzák zůstat.“

Terasu nikde okolo neviděli, ale objevili ve skále jeskyni. Vchod měl asi dvacet metrů v průměru. Když si posvětili světlomety, uviděli, že se jeskyně hned za vchodem rozšiřuje a vytváří široký tunel. Jeho stěny byly hladké, nebylo vidět žádné rostliny ani zvířata.

„Lepší úkryt si nemůžeme přát,“ prohlásil Noir. „Ani zaměřit nás tu nemohou.“

Rhodan se ale nepokusil položit kluzák na dno. Pomalu a opatrně plul dál do podmořského tunelu. Sto metrů vedl tunel rovně, pak začal mírně stoupat a zúžil se.

„Proč nezůstaneme tady?“ přál se ustaraně Atlan. „Jestli se ještě víc zúží, nebudeme mít kde se otočit.“

„Chci vědět, kam ten tunel vede,“ odpověděl Rhodan. „Nemyslíš si přece, že ho vytvořila příroda? Na to' jsou stěny příliš hladké.“ Ušklíbl se na Atlana. „Vrozená lidská zvědavost, příteli.“

„Zajímavé,“ zavrčel za nimi Gucky. „U člověka je prý zvědavost původcem všeho pokroku. A když je někdy zvědavý myšob, hned je drzý a strká nos, kam nemá. To je nějaká logika?“

Rhodan si povzdechl, ale než mohl odpovědět, něco se před nimi zalesklo. Kluzák se vynořil nad hladinu obrovského podzemního jezera. Jeho reflektory ozářily břeh a strop jeskyně, který byl víc než dvě stě metrů nad hladinou. Jeskyně měla asi tři sta metrů v průměru. Rhodan se díval na přístroje.

„Vzduch je dýchatelný. Jeskyně je nějak spojena s povrchem. Je tu chladno, ale několik hodin to tu vydržíme.“

Přistáli u břehu.

„To jsem zvědavý, jestli pak zase trefíme ven,“ uvažoval Noir.

„To nebude problém. Dno jezera má tvar trychtýře, kanál začíná uprostřed, v nejhlubším bodě...“

Rhodan se odmlčel. Upřeně se za* díval na jedno místo na břehu. Plochá písčitá pláž byla široká asi deset metrů, pak z ní vystupovala svistí skalní stěna. V jejím výklenku stál přístroj.

Že je to nějaký přístroj, to se dalo poznat na první pohled. Byl z kovu a asi dvacet metrů vysoký.

„Počítač?“ odhadoval Atlan.

„Nebo obrovská vysílačka.“ Rhodan najel s kluzákem na písčitý břeh a vypnul motor. Když

otevřeli střechu kabiny, pronikla dovnitř zima. Gucky raději zůstal uvnitř a když tri muži vystoupili, zase střechu zavřel. Konečně měl možnost pohodlně se natáhnout. Zavřel oči a usnul. V písku nebyly žádné stopy. Přístroj byl tak zrezivělý, že se při dotyku sypal prach.

„To dělá slaný vzduch," konstatoval Rhodan. „A zub času. Musí to tu už stát celá tisíciletí. Je to opravdu vysílačka?"

Atlan hned neodpověděl. Prohlížel si ten technický zázrak s přimhouřenýma očima. Moc na něm k vidění nebylo- Všechno bylo zašpiněné *rezavé, jen nahoře vybíhala stříbrně se lesknoucí kovová tyčka, která mizela ve skalním stropě. „Ano, řekl bych, že ano. Vysílačka kombinovaná s počítačem. Ale už dlouho není v provozu."

„Mohli bychom ho použít a zavolat Tolotovi, že jsme v pořádku. Jistě je neklidný," navrhl Rhodan. „Ano, ale musíme dát pozor, abychom nedopatřením něco nespustili. Vysílač je jistě tak silný, že by ho hned zaměřili."

„Bylo by škoda tak pěkného úkrytu," souhlasil Rhodan.

Oba šli blíž k přístroji. Noir zůstal stát.

Najednou měl nepříjemný pocit.

* * *

„Energie do toho jde." Atlan stiskl jednu páčku. Pomalujíc tlačil dolů. Vrzala, ale vydržela. Rozsvítila se jedna kontrolní lampa. V kovovém bloku to začalo šumět. „Obrazovka se jasně, ale je příliš umazaná. Moc toho neuvidíme."

„Jestli opravdu zachytíme nějaké vysílání," řekl Rhodan pomalu, „pak tím není ještě řečeno, že bude pocházet od Tefrodů. Rád bych věděl, kdo to tu vybudoval. Zrovna tady, v dutině ostrova."

„Vím, co máš na mysli." Atlan se usmál. „Ty metody se opakují v celém vesmíru. Technicky vyspělá rasa najde nevyvinutou planetu, s níž ještě nestojí za to být ve spojení. Vybudoje se úkryt a do něj se umístí vysílač, který v určených časových úsecích informuje o situaci. Až planeta uzraje, je kolonizována. Jak je to jednoduché."

Rhodan zvedl ruku. „Naše vysílačka se nemůže spojit s Tolotem, protože skály zachycují rádiové vlny. Tenhle přístroj má ale anténu, která vede skalami na povrch. Zkusme to s ním."

V kluzáku našli dost drátu, aby napojili stříbrnou anténu k telekomu. Pak Rhodan znovu zavolal Tolota.

Tentokrát se to podařilo.

„Tady je všechno v pořádku. Tefrodi létají jako blázni, ale zakotvených lodí si nevšímají. Hledají ve městě. Jsem tu v bezpečí."

„My jsme také v bezpečí, tři sta kilometrů od kosmodromu. Ozveme se."

Přerušili vysílání, aby nemohli být zaměřeni.

„Bude lepší tu věc zase vypnout," řekl Atlan a ukázal na starý vysílač. „Nevíme, kdo poslouchá na druhé straně."

Zvedli zase páčku do horní polohy-Bzučení ve skříni ustalo.

Když Rhodan od skříně odstupoval, zakopl o jinou páku, které si dosud nevšiml. Vyčnívala z dolní části

přístroje a vypadala, že k němu ani nepatří.

Ulomila se. ,

Rhodan chvíli stál jako zkamenělý, protože mu bylo jasné, že to je nástraha pro nezasvěcené. Nic se nedělo.

Jen kluzák se zahoupal jako by ho zachytil lehký vítr. Drobné vlnky se zpěnily na ploché pláži. A potom začala voda zvolna stoupat...

7.

Tolot usnul. Byl už tak dlouho vzhůru, že ho spánek prostě přemohl. Ještě se pojistil a zapnul telekom. Pokud ho bude volat Rhodan, jeho hlas ho probudí.

Venku se nic nedělo. Tefrodi pořád Ještě hledali cizince, který se odvážil vstoupit na ostrov. Ten ale záhadně zmizel.

Celé flotily lodí, které při poplachu nesměly přistát, kroužily kolem a čekaly na povolení k přistání. Nikdo nevěděl, co se stalo, ale nikdo se neptal. Disciplína Tefrodů byla neuvěřitelná. Tři sta kilometrů odtud se stávala situace pro Rhodana a jeho přátele kritická. Voda rychle stoupala.

„To musí proudit z kanálu," tvrdil Noir, „hladina vody v moři a tady je ve stejné výši, sama od sebe stoupnout nemůže. Budeme muset opustit jeskyni.

Rhodan souhlasil. Chopil se kormidla, navedl kluzák na vodu a začal se ponořovat do jezera. CíííS obrovskou silou proudu, který jim bránil v cestě. Před nimi se objevila mříž, která uzavírala cestu k moři. Museli se znovu vynořit.

„Jestli to půjde tak dál, budeme za chvíli přilepení na strop. Kdypak někoho napadne požádat mě o pomoc?" rozčiloval se Gucky.

„Jak si to představuješ? Jsi zraněný, nemůžeš se ani teleportovat. Copak bys dokázal tuhle mříž odstranit?"

„To by nešlo, je tu moc velký proud. Ale můžu vás alespoň dostat na ostrov. Tady je mně moc velká zima."¹

„Co s kluzákem? Ten můžeš také vzít s sebou?"

„Bohužel ne. Bude nás muset odnést Tolot."

Rhodan se díval, jak vlny pohlcují starý přístroj. Po tisících let sklapla smrtící past nastražená neznámými staviteli. Věděl, že bez Guckyho by teď byli úplně ztraceni,

„Dobře, maličký, vynes nás nahoru. Snad tam bude jen obyčejná skála a ne zase nějaká past na teleportéry."

Gucky vzal Rhodana za ruku. Podíval se na Allana a Noira.

„Hned jsem zpátky. Držte nám palce."

Za pár vteřin uviděl Rhodan slunce- Bylo už vysoko. Žádný vítr nevál, ale přesto nebyla mořská hladina klidná. Rhodan viděl, že se na jednom místě stáčí do víru.

Gucky zase zmizel.

Rhodan stál na vrcholku hory a rozhlížel se. Na Jihu, kde ležela pod obzorem pevnina, bylo vidět drobné tmavé tečky. Pravděpodobně hlídkující lodě.

Rhodan sáhl na něco tvrdého. Shýbl se k tomu. Byl to stříbrný kovový hrot, který vyčníval ze skály.

Konec antény.

Gucky přinesl Atlana a Noira.

„Takže tady sedíme a hrajeme si na Robinsony," řekl Atlan a obhlížel ostrov. „Nic než skála. Bez výživných tabletek bychom tu umřeli hladu. Co říká Tolot?"

Rhodan si sedl na rozpálenou skálu*; vedle hrotu antény. „To se hned dozvíme."

*_ * *

Telekom Tolota probudil, „Co je nového?" ptal se Rhodan. „Všechno při starém. Město už prohledali a soustřeďují se na kosmodrom." , „Co navrhuje, Icho Tolote?"

Na tuhle otázku už Tolot dost dlouho čekal.

„Trochu se proběhnu."

„Musel byste odstranit energetické zábrany a ochranné štíty, aby nás Gucky mohl přenést zpátky do lodí. Kde jste teď?"

„U transmiteru."

„Jděte do velitelské kabiny a zapněte obrazovky. Za pět minut zavolám znovu."

Stalo se. Rhodan se ozval přesně, jak řekl.

„Podívejte se směrem k městu, Tolote. Vedle nízkých správních budov jsou vchody do krytů, za

nimi je velká budova skladů. Vidíte ji?"

„Zřetelně, pane. Nedá se přehlédnout.“

„Dobře. Když se díváte z IKUTU, jsou sklady uvnitř energetických uzávěr nebo za nimi?"

„Za nimi, pane. Vně uzávěr.“

„Dobrá, tak tam nás Gucky odnese. Odstraňte uzávěry a přijďte pro nás.“

„Za půl hodiny je všechno vyřízeno, pane.“

„Doufejme.“

Tolot si vybral ve zbrojnici těžký impulzní paprskomet, jaký se normálně montoval do lehkých kluzáků coby palubní dělo. Obra nijak netížil. Do kapes si nastrkal několik atomových granátů a vyšel z IKUTU.

Nejdříve musel najít zařízení, které dodává energii štítům a uzávěrám. Bude někde uvnitř uzávěr. Rozběhl se ke správní budově- Stá-

lo před ní několik policistů v zelených uniformách. Tolot se k nim přiřítíl jako náboj vystřelený z děla, v rukou velkou zbraň, a řval, div jim nepraskly bubínky v uších.

Proběhlo to jako první setkání s Tefrody. Účinek byl okamžitý.

Vyděšení policisté odhodili zbraně a utekli. Někteří padli na zem a váleli se v křečích, až ztratili vědomí. Jiní se rozběhli rovnou do žhavých energetických mříží a byli hned mrtví.

Než mohl Tolot použít zbraň, nebyl tu žádný nepřítel.

Tolot rozstřílel správní budovu, a ta začala hořet. Pak se schoval ve vchodu do krytu a čekal.

Za uzávěrami přistál jeden větší vrtulník. Vystoupili vojáci a důstojníci. Důstojníci zašli do malého bunkru, který stál osaměle na volném prostranství, a pak zmizela část energetických mříží. To bylo vše, co Tolot potřeboval vědět. Vyběhl z úkrytu a zahulákal na Tefrody něco svým rodným jazykem. Těm stačil pohled na něho a v panice se rozběhli. Tolot zničil jejich kluzák a dál se o ně nestaral. Vběhl do bunkru. Vchod byl uzavřen kovovými dveřmi. Tolot proměnil strukturu svého těla, že bylo tvrdší než terkonitová ocel. Proletěl dveřmi, jako by byly z papíru. Chvilí stál nerozhodně před rozvodnou deskou, ale pak začal stahovat všechny páky na nulu. Vyhlédl ven. Většina energetických mříží kolem kosmodromu pohasla, také ochranné štíty zmizely. Dokázal to.

Vyšel z bunkru a paprskometem roztavil vchod v neprostupnou masu. Pak běžel k budově skladů. Koutkem oka viděl velké policejní kluzáky, jak se sem blíží od města. Rhodan a ostatní už by na něj měli čekat. Jestli jsou dochvilní...

* * *

Gucky si ohmatával zátylek. Pořád ještě stáli na skalním vrcholku.

„Vlastně už jsem na to malé škrábnutí úplně zapomněl. Nebude mi dělat potíže. Půjdeš zase první, Perry?"

Vzal Rhodana za ruku, v duchu se soustředil na budovu skladů, kterou si dobře pamatoval, a teleportoval se.

Skok si dobře vyměřil. Ocitli se na vysoké dlouhé rampě, obrácené k přistávací ploše. Gucky se hned zase odhmotnil, Rhodan seskočil z rampy a ukryl se pod ní. Viděl, že většina energetických mříží zmizela. Viděl také policejní kluzáky, které se sem blížily od města, a slyšel Tolo-tův válečný pokřik.

Rozhlížel se, kde je IKUTU. Uviděl ji asi dvě stě metrů odtud. Doběhl by k ní ani ne za půl minuty.

Gucky se objevil s Allanem a Noirem. Jen Tolot tu ještě chyběl.

Rhodan se rychle rozhodl.

„Gucky, odneseš Atlana a Noira na IKUTU. Zapněte už transmitter. Já tu počkám na Tolota. Nevěděl by, co s námi je.“

Hned byl zase sám. Uviděl Tolota asi sto metrů daleko. Střílel z těžkého paprskometu na kluzáky,

které se odvážily na něj zaútočit. Některé sestřelil, jiné se zvedly do výše a kroužily, jako by se chystaly Tolota bombardovat. Haluťan odhodil zbraň a rozběhl se ke skladišti.

„Tady jsem!“ vykřikl Rhodan a ukázal se mu. „Honem do lodi! Ostatní už tam čekají.“

Tolot nezaváhal. Sevrhl Rhodana do náručí a letěl jako živá raketa k lodi. Začaly padat bomby, ale Tolota to neodradilo. Vysadil Rhodana do otevřeného vchodu a vlezl do lodi za ním. Ostatní už je čekali u transmiteru. Zelené světlo svítilo a slibovalo, že budou brzy v bezpečí na Korvetě. Tolot se natěsnil do transmiteru jako poslední. Rhodan stiskl tlačítko. V téže chvíli se ozval výbuch. Tlaková vlna zasáhla transmitter a zdeformovala ho.

Nikdo v něm už ale nebyl.

* * *

Major Noro Kagato hned odstartoval a přešel do lineárního letu. Za půl hodiny se před nimi vynořilo obří rudé slunce, u něhož se ukrývala CREST III. Její hangár se otevřel a Korveta vklouzla dovnitř. CREST III zatím setrvala ve svém úkrytu. Rhodan a jeho přátelé si potřebovali oddychnout. Porada byla odložena na příští den.

Kosmický inženýr Kalak poslouchal Rhodanovu zprávu o výpravě, která tak slibně začala a nakonec byla bezvýsledná. Nebo přece jen nebyla?

„Varoval jsem vás předem, Perry Rhodane. Tefrodi jsou velmi nebezpečná rasa. Ale aspoň jste se přesvědčil, že nejsou totožní s Mistry ostrovů.“

„To ano. Ale neumím si představit rasu, která je schopná ovládat Tefrody.“

„Rád věřím. Bude to pro vás ještě tvrdý oříšek.“

Rhodan se naklonil dopředu.

„Abyste mi dobře rozuměl: chci Mistry vylákat. Chci vědět, kdo jsou. Chci s nimi mluvit. To je vše.“

„To se zatím nepodařilo nikomu. Jsou pány mlhoviny Andromeda, a přitom je nikdo nezná. Buďte rádi, že jste se vůbec vrátili. Jste asi první cizinci, kteří navštívili vládní ostrov a vyvázli živí.“

Gucky vstal a napřímil se.

„Ti druzí,“ řekl pyšně, „neměli s sebou Guckyho.“

„No tohle!“ zvolal Tolot. Gucky se po něm zlostně podíval.

„Co měla znamenat ta poznámka?“

Rhodan zasáhl:

„Řekl bych, že jsme odkázaní jeden na druhého. Co myslíš, Cucky?“

Myšob se zase posadil. - „No dobrá, Tolot taky něco dokázal,“ pípł tak tiše, že mu sotva bylo rozumět. Pak hlasitě dodal:

„Ale já jsem jediný, kdo byl zraněn v boji.“

Kalak se hlučně rozesmál.

„Ale ty už jsi byl raněn v boji jednou, jestli si dobře vzpomínám. Když tě ten Tefrod vyřadil nočníkem...“

„Na Tefrodu žádné nočníky nebyly!“ vykřikl rozčileně Cucky.

„Tak to sis musel pěkně nadělat...“

Dál se Kalak nedostal. Gucky uplatnil telekinézu, i když sám klidně seděl. Kosmický inženýr se náhle vznášel nad podlahou. Dveře na chodbu se samy od sebe otevřely a Kalak jimi proletěl. Pak se dveře zase zavřely a venku za nimi něco žuchlo na podlahu. , "

„Tak, toho jsme se zbavili,“ zakňoural Gucky spokojeně.

Dveře se otevřely a Kalak strčil dovnitř hlavu.

„...do kalhot!“ dokončil rychle vetu a hned zmizel.

„Ha!“ pronesl Gucky, opřel se a zavřel oči. Dal tak najevo, že ho, další řeči nezajímají.

Rhodan si oddechl. Teď může nerušené dokončit poradu.

Když to vypadalo, že Gucky usnul, Kalak se tiše vrátil a skromné se posadil stranou. Nechtěl Guckyho vzbudit.

Gucky ale-v nestřeženém okamžiku zamžoural na Rhodana.

A tím byl případ Tefrod vyřízen.

* Poznámka redakce: V díle 250 byl chybně uveden dolet jako 1,2 milionu kilometrů. Za chybu se omlouvám.